

DE OBLATEN VAN DE ASSUMPTIE

Wieg van de Congregatie - Nîmes

Generaalhuis- Parijs

Missiezusters

Opdat Uw Rijk Kome !

OART

Zusters Oblaten van de Assumptie

Missiezusters

203, rue Lecourbe
75015 PARIS - FRANCE

Hier ben ik,
zend mij !

1 - Ecrits Spirituels
p. 693; 276

DE OBLATEN VAN DE ASSUMPTIE

**Opdat Uw Rijk Kome !
Hier ben ik, zend mij !**

*“Het Rijk van Christus is de grootste van alle aangelegenheden,
men moet het verstand en de harten ruim open stellen voor de grote kwestie van de zaak van God.
Men moet de horizonten opentrekken, de vuurhaarden aansteken,
de ijver onderhouden volgens de geest van onze Congregatie... heiligen maken.”*

Pater Emmanuel d'Alzon, 1876¹

¹“Wij hebben de keuze gemaakt om de titels van de hoofdstukken niet te vertalen daar deze niet bestaan in de Nederlandse taal.”

Oblates
ASSUMPTION
WELIGIGIUNES MISSIONNAIRES

ÉDITIONS DU SIGNE

Van links
naar rechts:

- Afrique,
Burkina Faso
- Am. Latine,
Paraguay
- Asie,
Corée
- Europe,
Roumanie

I NLEIDING

“Door dit historisch parcours brengen wij deze hulde, niet alleen om te herinneren, maar ook om de kostbare erfenis van ons charisma en onze spiritualiteit door te geven aan de generaties van vandaag en morgen.

De gedrevenheid om Jezus Christus te doen kennen en beminnen, de gedrevenheid voor de Eenheid en de dienst aan de kleinsten en armsten brengen ons ertoe om te blijven gaan ‘over de zeeën’.

*Zuster Georgette-Marie Fayolle,
Generale Overste (1975-1993)
in de Congo*

Na 150 jaar heeft het zaad, dat op 24 mei 1865 in de aarde viel, veel vrucht gedragen. De Oblaten, die aanwezig zijn in 25 landen over vier continenten, gaan op weg met de mannen en vrouwen van hun tijd. Zij beleven in eenvoud, vreugde en missionaire dynamiek hun dienst aan het Rijk van God.”

« Opdat Uw Rijk Kome ! »
« Hier ben ik, zend mij ! » (Jes. 6,8)

*Zuster Claire Rabitz,
Generale Overste (1993-2011)
in Vietnam*

*Zuster Felicia GHIORGHIES
Generale Overste*

*Zuster Felicia Ghiorghies,
Generale Overste (2011-...) in Tanzania*

De brug over le Vigan

Doopvont in de Kerk Sint Petrus van Le Vigan

2 - Cf. P. Siméon Vailhé, Vie du P. E. d'Alzon, T. I, p. 2

André-Henri Daudé d'Alzon (1774-1864)

Marie-Jeanne-Clémence de Faventine-Montredon, vicomtesse d'Alzon (1788-1860)

Wapen van de familie d'Alzon

1

DE KINDERJAREN EN DE JEUGD VAN EMMANUEL DAUDÉ D'ALZON

1810-1832

“Al deze voorrechten, die ik vroeger had...” (Fil. 3,7)

Emmanuel

werd geboren op 30 augustus 1810 in het gezin van burggraaf André-Henri Daudé d'Alzon en zijn echtgenote Marie-Jeanne-Clémence de Faventine-Montredon, in het familiekaasteel van La Condamine, in Le Vigan, dicht bij Nîmes. Hij houdt van die dag van 30 augustus, omdat op die dag de Kerk de heilige Rosa van Lima viert, een heilige bij wie hij zich nabij voelt. Nochtans is de verjaardag die Emmanuel's voorkeur geniet² niet die van zijn geboorte, maar van zijn doopsel, op 2 september, de dag dat hij kind van God en zoon van de Kerk werd, in de parochiekerk van Le Vigan. Deze nieuwe geboorte, zijn geboorte tot het leven in genade, is voor hem nog belangrijker dan zijn lichamelijke geboorte, belangrijker dan zijn toebehoren tot de aristocratie van de Cévennes.

Op het familiewapen van de Daudé d'Alzon's kan men deze Latijnse woorden lezen: *Deo Dato*, een devies dat veel zegt over de voorvaderlijke keuze zich “aan God te geven” om zijn rechten te verdedigen. Het wapen stelt een leeuw voor, die een gouden lolie draagt, het geheel overkoepeld door een kroon, tegen een achtergrond van bloed. De persoonlijkheid, die Emmanuel van zijn ouders geërfd heeft, beantwoordt goed aan dit wapen: Emmanuel is van nature vol hartstocht en ongeduld. Met zijn vurig temperament, onstuimig en ridderlijk, toont hij zich edelmoedig in tegenspoed, bereid om zich op te offeren in de strijd. Wanneer men de lolie vervangt door het Kruis, dan begrijpt men hoe hij deze

Foto van het “Kind met de duif” geschilderd door Marie-Pauline Le Brun, op 20 september 1824

Kasteel van Lavagnac

natuurlijke ijver op een dag zal kunnen oriënteren naar de enige zaak, die in zijn ogen echt de moeite waard is: de komst van het Rijk Gods! "Uw Rijk Kome!". Ziedaar, de adem van zijn ziel: dat de heerschappij van Christus op deze aarde komt, dat ze komt in de harten en de zielen! Ja, Emmanuel behoort tot deze "geweldenaars die zich meester maken van het Rijk"³, over wie Christus spreekt.

In 1816 vestigt zijn familie zich in het kasteel van Lavagnac, dicht bij Montpellier. Emmanuel zal er zijn kinderjaren doorbrengen, kinderjaren waarin hij zich misschien te zeer beschermd voelt door zijn leermeester, zoals hij later zal laten verstaan: "Over 't algemeen ben ik niet erg te vinden voor een opvoeding in een warme broeikas..." Daar begint in alle geval zijn goede opvoeding, die van hem de gecultiveerde en ongedwongen man zal maken, die hij zal worden.

Wanneer zijn vader, die gekozen is als volksvertegenwoordiger voor de Hérault, ervoor kiest zich met zijn gezin in Parijs te vestigen, is Emmanuel dertien jaar. Hij loopt verder school in het Saint-Louis college op de Boulevard Saint-Michel, en daarna in het privécollege Stanislas. Daar, in dit bruisende Parijse milieu, gaat de jongeman beetje bij beetje vriendschapsbanden aanknopen met jonge katholieke intellectuelen, die actief willen zijn in de samenleving. Onder hen Frédéric Ozanam, Henri Lacordaire, Charles de Montalembert, om slechts de meest bekenden te vernoemen. Emmanuel heeft een ontwikkelde zin voor menselijke relaties, hij legt gemakkelijk contact en hij beweegt zich

met groot gemak in dit intellectuele milieu. Van zijn vader heeft hij ook een zekere politieke gevoeligheid geërfd: hij is gevoelig voor mensen in nood en zou er graag kunnen toe bijdragen, dat de Kerk dichter komt bij de sociale lagen die zich van haar verwijderd hebben. In deze context maakt hij kennis met een jonge priester, die op hem een beslissende invloed zal hebben: Félicité de Lammenais, die precies de ambitie heeft de Kerk te verzoenen met de moderne wereld en het Franse katholicisme te bevrijden van zijn banden met de monarchie.

Op de drempel van zijn volwassenheid zoekt Emmanuel hoe hij zich kan inzetten in de wereld: hij had aan een militaire loopbaan gedacht, maar zijn ouders ontraden hem dit en ze oriënteren hem naar rechtsstudies aan de Sorbonne. Emmanuel probeert het, zonder overtuiging, en blijft onvoldaan. In hem leeft het verlangen zich helemaal aan God te geven, radicaal, zonder halve maatregelen of vage kleuren. In de eenzaamheid van het kasteel van Lavagnac, waar hij zich een tijd heeft teruggetrokken, groeit in hem het verlangen zijn leven te wijden aan het priesterschap en op deze manier afstand te doen van alle voorrechten van zijn stand en van zijn fortuin.

Emmanuel is dan 22 jaar. Wanneer hij naar het seminarie van Montpellier vertrekt is dat een geweldige onthechting voor deze jonge man met zijn vurig en gevoelig hart: "Het is waar, toen ik Lavagnac verliet was dit voor mij echt een droevig moment. Ik vertrok zonder ruchtbaarheid: mijn arme moeder (...) had mij gevraagd haar niet te zeggen wanneer ik precies zou vertrekken. Ik heb inderdaad gezwegen maar, hoewel ik het zelf in handen had, verkeerde ik in een onvoorstelbare verwarring."⁴ (16 maart 1832)

Frédéric Ozanam,
Henri Lacordaire,
Charles de Montalembert

Abt Félicité de Lamennais

2 - ZIJN GEESTELIJKE VORMING TOT AAN ZIJN WIJDING

1832-1834

“Wie onder u niet al zijn goederen opgeeft, kan mijn leerling niet zijn.” (Luc 14,33)

Emmanuel is een jonge man, die erop uit is te leren en zich intellectueel te vormen. In Montpellier gaat hij zich vlug vervelen en hij besluit naar Rome te vertrekken. Wij zijn in 1833: hij begint met lessen te volgen aan de Gregoriana, maar ook daar bekruipt hem hetzelfde gevoel van onvoldaanheid en uiteindelijk kiest hij voor een vorming als autodidact, met de hulp van enkele solide theologen, die meer beantwoordt aan zijn verwachtingen.

Dan komt een cruciaal moment in de levensloop van Emmanuel. In Montpellier had hij het verbod van de bisschop overtreden door, met medeplichtigheid van sommige leraren, in het geheim het dagblad van Lamennais te lezen, *L'Avenir*.

En nu, op het ogenblik dat hij zich aanbiedt voor de wijding, moet Emmanuel een echte keuze maken, een beslissende keuze, die de rest van zijn levensweg zal bepalen. Hij begrijpt dat Jezus verkiezen boven alles ook betekent zijn Kerk – die de Bruid van Christus is – verkiezen boven al zijn voorkeuren, zijn ideeën, zijn persoonlijke opties. De encycliek van Gregorius XVI *Singulari vos*

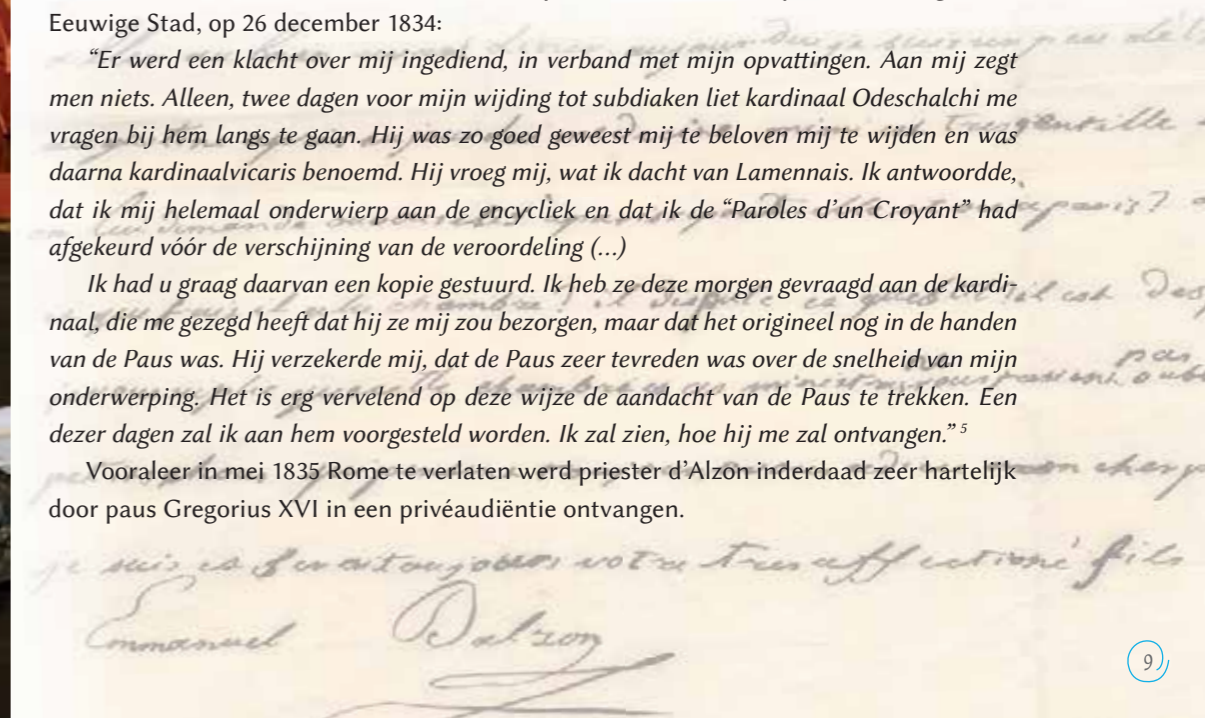
heeft zopas, in 1834, het laatste werk van Lamennais, *Paroles d'un Croyant*, veroordeeld. Voor Emmanuel is het uur gekomen voor een authentieke onderwerping van de geest en voor een daad van nederigheid, waarvan hij zijn leven lang de vruchten zal smaken. De hoofdas van zijn priesterschap is definitief getrokken: deze van een onherroepelijke trouw aan de Kerk van Rome en aan de Opperherder.

Ziehier, wat hij aan zijn vader schrijft op de avond van zijn priesterwijding in de Eeuwige Stad, op 26 december 1834:

“Er werd een klacht over mij ingediend, in verband met mijn opvattingen. Aan mij zegt men niets. Alleen, twee dagen voor mijn wijding tot subdiaken liet kardinaal Odeschalchi me vragen bij hem langs te gaan. Hij was zo goed geweest mij te beloven mij te wijden en was daarna kardinaalvicaris benoemd. Hij vroeg mij, wat ik dacht van Lamennais. Ik antwoordde, dat ik mij helemaal onderwierp aan de encycliek en dat ik de “Paroles d'un Croyant” had afgekeurd vóór de verschijning van de veroordeling (...)

Ik had u graag daarvan een kopie gestuurd. Ik heb ze deze morgen gevraagd aan de kardinaal, die me gezegd heeft dat hij ze mij zou bezorgen, maar dat het origineel nog in de handen van de Paus was. Hij verzekerde mij, dat de Paus zeer tevreden was over de snelheid van mijn onderwerping. Het is erg vervelend op deze wijze de aandacht van de Paus te trekken. Een dezer dagen zal ik aan hem voorgesteld worden. Ik zal zien, hoe hij me zal ontvangen.”⁵

Vooraleer in mei 1835 Rome te verlaten werd priester d'Alzon inderdaad zeer hartelijk door paus Gregorius XVI in een privéaudiëntie ontvangen.

3- PRIESTER D'ALZON IN DIENST VAN HET BISDOM NÎMES

1835-1844

“Je bent trouw geweest in kleine zaken...” (Mat. 25,21)

Zijn vormingsjaren in Rome hebben de jonge priester d'Alzon diep en duurzaam geworteld in het hart van de universele Kerk. En wanneer hij dan, door eigen keuze, terugkomt in zijn bisdom van oorsprong, heeft hij deze grote openheid van geest, die hem zijn arendsbliek verder doet dragen dan de grenzen van zijn bisdom en van zijn land: “Men moet altijd werken voor Rome, soms zonder Rome, nooit tegen Rome...”⁶ (23 augustus 1834)

De nieuwe priester is 25 jaar en is vol jeugdige enthousiasme. In november 1835 komt hij aan in Nîmes, waar zijn bisschop, Mgr. de Chaffoy, hem vaderlijk ontvangt en het begin van zijn ambtsuitoefening begeleidt. Priester d'Alzon preekt, hoort biecht, bedient de sacramenten. Maar hij draagt in zich ook een hoop evangelisatieprojecten: de bekering van de protestanten, die talrijk zijn in de streek, gaat hem bijzonder aan het hart. Hij voelt zich ook geroepen om zich te wijden aan de opvoeding van de jeugd, om patronaten, liefdadigheidsverenigingen, op te richten. Hij sticht een groep “Aanbidsters van het Heilig Sacrament” om door het gebed zijn werk van predicatie en geestelijke leiding te ondersteunen:

Illustratie van pater d'Alzon – creatie van Pater Bisson

6 - Ecrits Spirituels, p. 759

7 - Lettres du P. d'Alzon, T. XIV, p. 82

8 - Ibid. 7

9 - Dossier sur la Vie et les Vertus, vol. II, T. I, p. 261

“Soms heb ik zin te vragen dat men mij rustig zou laten missioneren, want om eerlijk te zijn, mijn voorkeur gaat uit naar de actie”⁷, zal hij in mei 1836 schrijven.

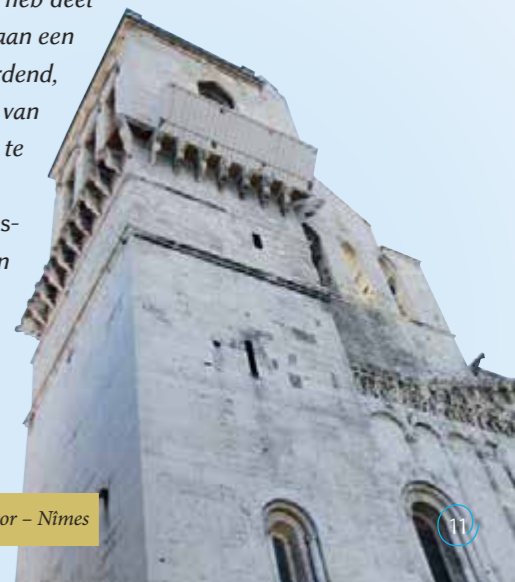
De bisschop is daar om deze priester, die zich soms in duizend en één activiteiten lijkt te werpen, te matigen en in banen te leiden. Toch staat hij hem uiteindelijk toe een project te leiden, dat hem nauw aan het hart ligt, dat van een huis te stichten dat een “toevlucht voor boetvaardige meisjes” moet zijn. En vaderlijk moedigt hij hem aan met deze op zijn minst profetische woorden: “Vooruit, jongen, al de stichters zijn gekken, en u hebt wel degelijk hun karakter!”

Hij mag dan al het karakter van een stichter hebben, priester d'Alzon is op dit ogenblik “erekanunnik” en “erevicaris-generaal” in Nîmes, benoemingen die hij in gehoorzaamheid van zijn bisschop aanvaard heeft, maar niet zonder enige humor:

“Het schijnt dat men ontdekt heeft, dat ik de roeping heb om bestuurder te zijn, dit wil zeggen om wekelijks mijn mening te geven over gewetenskwesties die aan de bisschopsraad, waarvan ik de eer heb deel uit te maken, voorgelegd worden. Kom, lach niet te veel in uw vuistje bij de gedachte aan een snotaap van 25 jaar, ernstig gezeten tussen vijf of zes oudjes, luisterend en antwoordend, ondervragend en opwerkingen makend om tenslotte te doen alsof hij er evenveel van weet als de anderen. Iets zegt mij dat het erg grappig is zo vroeg grootvicaris te zijn, maar wat wilt u eraan doen?”⁸, schrijft hij aan een vriend in mei 1836.

In maart 1839 zal de nieuwe bisschop, Mgr. Cart, hem officieel “vicaris-generaal” van Nîmes benoemen, met een ware scherpzinnigheid: “Hij is een man Gods en een bekwame man: daarom bevalt hij mij; alleen dit: hij zal mij vooruit stuw en ik, ik zal hem tegenhouden”⁹ Het enige voorbehoud dat priester d'Alzon bij deze benoeming maakt zal zijn, dat hij een appartement in de stad verkiest boven het logement dat hem in het bisschoppelijk paleis toekomt.

Monseigneur Cart

Kathedraal Notre- Dame van Saint-Castor – Nîmes

Het zou in de gewone gang van zaken liggen, dat Pater d'Alzon enkele jaren later bisschop benoemd wordt, en goed menende vrienden zullen zijn naam voorstellen voor verschillende bisdommen. Maar het is

Heiligdom van Onze Lieve Vrouw van Troost

ver van hem, dergelijke ambities te hebben: wel integendeel, op 34 jaar, in Turijn, in het mariale heiligdom van La Consolata, zien we hem bezig met, tijdens de mis, de gelofte uit te spreken “een eenvoudige priester te blijven om beter de Kerk te dienen”¹⁰ en, tenzij op bevel van de Paus, geen kerkelijke waardigheid te aanvaarden.

De Heilige Geest leidt hem naar andere oevers, en geeft aan zijn legitieme ambitie andere trekken: hij vertrouwt toe, dat hij gedreven wordt “als door een ingeving van de Hemel, niet alleen om het leven van volmaaktheid te omhelzen, maar om zelf een religieus instituut te stichten.”¹¹

4- VAN HET COLLEGE VAN NÎMES TOT DE STICHTING VAN DE AUGUSTIJNEN VAN DE ASSUMPTIE

1845-1857

“Ik zal je grotere zaken toevertrouwen...” (Mat 25.21)

Pater d'Alzon had onlangs kennis gemaakt met Eugénie Milleret, die zopas, in 1839, een vrouwelijke Congregatie had gesticht, onder de bescherming van de Tenhemelopneming van de Maagd en bestemd voor de opvoeding van jonge meisjes. In deze stichtingsjaren ondersteunde hij haar, die de “moeder” van de Religieuzen van de Assumptie was, en eenmaal hij in 1841 haar geestelijke leider was geworden, verbond hij er zich toe, met Gods genade en niet zonder durf, haar tot de heiligheid te leiden.¹²

Weldra is het de beurt aan de jonge stichteres, Moeder Eugénie, om Pater d'Alzon aan te moedigen, die zich ook geroepen voelt een nieuwe Congregatie te stichten.

De keuze van de plaats, waar deze Congregatie in wording kon ingeplant worden kreeg geen lange rijpingstijd: een goede vriend van Pater d'Alzon, priester Goubier, heeft hem zopas, zonder voorafgaand overleg, de katholieke internaatsschool van Nîmes, die haar leerlingen verloor, doen overnemen. Daar, in dit oude “College van de Assumptie” legt Pater d'Alzon de basis van

zijn opvoedingswerk, een werk dat in die tijd origineel was, gebouwd op openhartigheid en eerbied voor de persoonlijkheid en de talenten van iedereen. Na jarenlang stappen ondernomen te hebben bij het Ministerie van Openbaar Onderwijs, zal hij voor deze internaatschool de vrijheid van onderwijs verkrijgen. Hij werft gediplomeerde leraren uit het openbaar onderwijs aan, die bekwaam moeten zijn om te delen in zijn geloof en overtuiging. En op 1 oktober 1844 neemt hij officieel de leiding van het College.

Tenzelfdertijd blijft hij opmerkzaam voor deze roeping tot het religieuze leven die hij in gebed onderkend heeft en, in juni 1845, spreekt hij in het Parijse heiligdom van Notre-Dame des Victoires private geloften uit van armoede, zuiverheid en gehoorzaamheid. Hij voegt er de gelofte bij, zich te wijden aan de uitbreiding van het Rijk van Jezus Christus. Hetzelfde jaar, bij het hernemen van de lessen, begint hij zijn religieus leven met vijf gezellen, leraren aan hetzelfde College. Om zijn gelofte van armoede te beleven vraagt hij gastvrijheid in het College en zal in de ziekenafdeling verblijven. Met de hulp van Moeder Eugénie laat hij zich een wit wollen religieus habijt maken, naar het "dominicaans" model¹³ van Pater Lacordaire. Hij begint het te dragen, maar alleen 's morgens en 's avonds. Mgr. Cart, het strijden moe, laat hem tenslotte voor een jaar het religieuze leven proberen, en op 24 december 1845 begint het noviciaat in het College, zonder inkleding, met vijf priesters en een leek.

Geleidelijk aan zal Pater d'Alzon zich vrij maken van het bestuur van het College, om zich te kunnen wijden aan zijn nieuwe zending als stichter.

De regel krijgt gestalte, eenvoudig en lang gerijpt in zijn vaderhart, naar het model van wat hij trouw in zich draagt gedurende jaren:

*"Onze kleine Vereniging neemt zich voor zich te heiligen door het Rijk van Jezus-Christus uit te breiden in de zielen. Onze meer eigen geest berust op een vurige liefde tot Onze Heer Jezus Christus en zijn Heilige Moeder, onze bijzondere patrones, een zeer grote ijver voor de Kerk en een onschendbare gehechtheid aan de Heilige Stoel. Ons leven moet een leven van geloof zijn, van toewijding, van offer, van gebed, van apostolische geest en van vrijmoedigheid."*¹⁴ »

Kerk N. D. des Victoires - Parijs

De oudste uitgave van de Heilige Augustinus.
Fresco van Sint Jan van Lateranen-Rome

Hij moet nu geduldig wachten tot Mgr. Cart de eerste engagementen toelaat. Vijf jaar later, op Kerstavond 1850, wordt de toelating gegeven voor publieke geloften: op Kerstdag spreekt Pater d'Alzon zijn geloften voor een jaar uit, in de kapel van het College, in tegenwoordigheid van de leraren en de leerlingen. Daarna ontvangt hij zelf de geloften van zijn vier broeders. Bij de drie traditionele geloften komt de gelofte *"te werken met al zijn krachten aan de uitbreiding van het Rijk van Jezus Christus in de zielen."*¹⁵

De Congregatie van de Augustijnen van de Assumptie is geboren in de Kerk. Zij staat onder de bescherming van de Heilige Augustinus, aan wie hun regel zich inspireert: *"De Heilige Augustinus, onze aartsvader, zal onze voornaamste gids zijn."*¹⁶. Wat betreft de term "van de Assumptie": deze getuigt van de geestelijke nabijheid met de Congregatie die Moeder Eugénie zopas gesticht heeft, en herinnert er ook aan, dat wel degelijk het "College van de Assumptie" het tot stand komen van de gemeenschap heeft mogelijk gemaakt. Het College heeft zijn naam gegeven aan de Congregatie.¹⁷

Pater d'Alzon legt dan zelf de stichtingsstenen. Na een naam aan zijn Congregatie gegeven te hebben, geeft hij haar, haar grote apostolische oriëntaties: niet alleen onderwijs, maar ook een heel apostolaat bij het volk, langs de pers, de bedevaarten en de sociale actie, zonder de buitenlandse missies te vergeten en de essentiële dimensie van de eenheid van de Kerk.

Op 12 december 1851 geeft Mgr. Cart zijn definitieve instemming met de Congregatie van de Priesters van de Assumptie, vooraleer de Congregatie het Decreet van Lof zal ontvangen op 1 mei 1857.¹⁸

5- "IK ZEGEN UW WERKEN IN HET OOSTEN..."

1860-1865

"Maak alle volkeren tot mijn leerlingen" (Mat 28,19)

In 1860, heeft Pater d'Alzon zijn moeder en zijn oudste zus verloren, en daardoor komt hij in het bezit van de helft van het familievermogen, dat aanzienlijk is. Voor hem, die gelofte van armoede heeft gedaan, spreekt het vanzelf dat dit vermogen in dienst van de kerk moet gesteld worden, voor de komst van het Rijk van God. Maar hoe? Het Cenakel kopen, of het veronderstelde graf van de Maagd Maria in Jeruzalem terugkopen, daarvan zou hij dromen... Maar Pius IX, die men had gesproken over de bezittingen van Pater d'Alzon, zou gesuggereerd hebben¹⁹ om zijn edelmoedigheid eerder te richten naar Bulgarije, waar men een college zou kunnen openen om jongeren te vormen, een seminarie om priesters te vormen.

In 1862 vergezelt Pater d'Alzon zijn bisschop naar Rome, met 67 priesters van het bisdom, voor de heiligverklaring van de Japanse martelaren. Tijdens de publieke audiëntie van 4 juni hoort hij Paus Pius IX deze woorden uitspreken: "Ik zeg u uw werken in het Oosten en het Westen".²⁰ Deze zegen over zijn werken in het Oosten, die nog slechts een ontwerp waren, komt hem voor als een bevestiging, dat hij moet werken aan de eenheid met de orthodoxe Kerk. Het is zelfs meer dan

Paus Pius IX geschilderd door Louis Gallait in 1861

St Petrus Basiliek in Rome. Zegen van Paus Pius IX

een bevestiging, het is als een bevel van de Paus dat moet uitgevoerd worden! Het was inderdaad een grote wens²¹ van Pius IX dat men het Oosters schisma, meer bepaald in Bulgarije, zou bestrijden.

Pater d'Alzon begint dus met een van zijn religieuzen als verkenner uit te sturen. Het betreft Pater Victorin Galabert, die zich heeft opgegeven als vrijwilliger voor deze verre expeditie en in wie hij groot vertrouwen heeft. Pater Galabert ontscheept in Constantinopel op 20 december 1862 en probeert de situatie van de Bulgaarse katholieken, die in het grensgebied met de Islam leven, te analyseren. Hij begrijpt dat ze politiek afhangen van de Sultan – want in die tijd heerst Turkije nog over alle landen in de oostelijke rand van de Middellandse zee – en dat ze op religieus gebied afhangen van de patriarch van Constantinopel. De Paus, vertegenwoordigd door Mgr. Brunoni, ondersteunt de katholieke minderheden in deze landen, om hun loskomen van het Ottomaanse juk te bevorderen. Nu is het zo, dat de apostolische delegatie van Mgr. Brunoni een schuld van 200.000 F heeft aangegaan, om de vele christelijke werken ter plaatse te helpen. Pater d'Alzon zal weldra bereid zijn om deze schuld in te lossen. Ziedaar, waarmee men gemakkelijk de poorten kan openen voor "de zonen van Pater d'Alzon".

Maar het verslag van Pater Galabert overtuigt niet, en de situatie is zo complex dat Pater d'Alzon, met de veroveringsgeest die hem kenmerkt, zich klaarmaakt om zich in april 1863 bij hem te voegen. Hij neemt dus de boot, en begint de draagwijdte van dit nieuw avontuur in te schatten. Hij schrijft, niet zonder humor over zichzelf: "Mijn God, in welk wespennest ben ik mij gaan steken! Maar je moet een beetje gek zijn voor Ons Heer!"²² Hij komt aan in Constantinopel om er de vasten te preken, en dan steekt hij door tot Andrinopel, en stelt vast dat er een ontzaglijk veel werk te doen is: "zich actief bezighouden met alles dat de terugkeer van de Orthodoxen naar de katholieke eenheid kan bevorderen;"²³ Er zijn ter plaatse wel mannelijke en vrouwelijke religieuzen, maar geen seminaries, en er bestaat geen landeigen

Pater Victorin Galabert

Opdat Uw Rijk Kome!

Hier ben ik, zend mij!

19 - Cf. Lettres du P. E. d'Alzon T. IV, p. 339

20 - Ibid. 19

21 - Cf. Ecrits Spirituels, p. 1450

22 - Lettres du P. E. d'Alzon, T. IV, p. 188

23 - Dossier sur la Vie et les Vertus, vol. II, T. II, p. 718

katholieke clerus. Hij bekijkt de bevolking, de scholen, de kerken en hij keert terug met het voornemen zonder uitstel te gehoorzamen aan de Paus. Bij zijn terugkeer gaat hij naar Rome om verslag uit te brengen over zijn zending: “ja” voor een college, “ja” voor een seminarie, maar daarbij is het nodig een levend contact met de bevolking te hebben, zich in hun dienst te stellen.

Ondanks zijn grote ijver voor de missie buigt hij voor de vanzelfsprekendheid, dat hij zelf niet naar Bulgarije kan vertrekken, en hij laat aan Pater Galabert de zorg over om alle gepaste initiatieven te nemen. Op het einde van 1863 dringt Pater Galabert door tot in het binnenland, aan de kant van Andrinopol en Philippopolis. Wanneer hij van deze expeditie terugkomt, besluit hij, hoewel bescheiden, een school te openen in Philippopolis, met 90 leerlingen, afkomstig uit een tamelijk misprezen klasse van Latijnse Bulgaren. We schrijven 10 december 1863: Pater Galabert, die doctor is in geneeskunde en in theologie, en Pater Barthélémy, een confrater van de Assumptie, die apotheker is, improviseren zich beiden tot bouwers en leraren. Het is de eerste stichting in het Oosten van de paters Assumptionisten.

Vanaf maart 1864 legt pater Galabert de vraag op tafel naar de komst van vrouwelijke religieuzen. Zonder hen kan het apostolaat van de paters niet tot een goed einde komen en ten volle vruchtbaar zijn. Om zijn vraag te staven steunt hij op de wens van de Latijnse bisschop van Sofia, die in dezelfde richting gaat en hij legt aan Pater d’Alzon uit, dat er Bulgaarse families zijn, die ook een school wensen, door Zusters geleid. Hij dringt aan bij Pater d’Alzon, totdat deze buigt voor het klaarblijkelijke: zijn religieuzen van de Oosterse Missie zullen de aanvulling van een vrouwelijke aanwezigheid nodig hebben om hun apostolaat tot het einde te kunnen volbrengen.

Pater d’Alzon in het Oosten -1863

6- DE STICHTING VAN DE OBLATEN VAN DE ASSUMPTIE

1865

“... ik dank Onze Lieve Heer iedere dag, dat hij mij een dochter geschonken heeft, een hulp zoals u”²⁵

(P. E. d’Alzon aan M.E.-M. Correnson)

Pater d’Alzon is een opmerkelijk en realistisch man en hij begrijpt goed dat, als men de Bulgaarse families wil bereiken via de scholen of de dispensaria, een vrouwelijke aanwezigheid op het terrein echt nodig is. In dienst van deze delicate zending is er nood aan “een geest, die nederiger is en meer geschikt om een deel van de wereld te bereiken, dat Onze Lieve Heer heel bijzonder liefheeft en waarmee we ons vóór alles dringend moeten bezig houden.”²⁶ Hij merkt dat, wil men doordringen tot het hart van de gezinnen, er caritatieve werken nodig zijn naast onderwijswerken. Tegelijk zoekt hij een oplossing: moet hij Bulgaarse meisjes werven, die voor hun vorming naar Frankrijk zouden komen? Ofwel, moet hij de hulp inroepen van de Religieuzen van de Assumptie, voor wie hij zich de laatste jaren ingezet heeft? Of moet hij aan de deur kloppen van andere gemeenschappen, die al in het Oosten ingeplant zijn, zoals de Dames de Sion of de Filles de la Charité? Geen enkel van deze projecten tot missionaire samenwerking blijken te voldoen of zijn realiseerbaar.

“Indien de anderen niet kunnen, dan zullen we zelf proberen!” Zo eenvoudig is dat voor Pater d’Alzon, stichter in zijn ziel! Om de oproep van de Bulgaarse missie te beantwoorden vat hij dus het project op een tweede Congregatie te stichten.²⁷

Pater d’Alzon is ondernemend, maar altijd realistisch. Hij kijkt rondom zich, en kijk, al vlug tekent zich een begin van oplossing af. Hij wendt zich tot een van zijn religieuzen, die hij benoemd had tot novice-meester, Pater Hippolyte Saugrain, en hij vraagt hem of hij bereid zou zijn ook de zorg over jonge vrouwelijke

Pater Hippolyte Saugrain

postulanten op te nemen, met het oog op de stichting van deze tweede Congregatie. De zaak lijkt vlug beklonken. Jonge meisjes, die verlangen zich aan God te geven? De Stichter kon nog niet rekenen op de juffrouwen Eulalie de Régis en Marie Correnson. Pater d'Alzon en Pater Saugrain kenden er verschillende onder hen aan wie ze leiding gaven, maar zie, het wordt pater d'Alzon bijna teveel, en hij is in alle geval erg gesticht, wanneer hij getuige is van de goede wil van de meisjes van de Cévennes, en van de gulheid van hun antwoord, als hij hun zijn missieprojecten uiteengezet heeft:

“Met een edelmoedig hart brengen ze zeer weinig vorming mee, maar een zeer grote goede wil en een ontzaglijk vertrouwen. Het feit is, dat arme meisjes, als het erop aankomt zich aan God te geven, er niet zoveel als, maar, want, nochtans” bijleggen als de grote en heilige juffrouwen... Oh! eenvoud en rondborstigheid van de arme meisjes! Oh! wijsheid en voorzichtigheid van de grote en mooi juffrouwen! Oh! gave van zichzelf! Oh! bezit van zichzelf!”²⁸

Met Moeder Marie-Eugénie had Pater d'Alzon eraan gedacht, bij de Religieuzen van de Assumptie een tak van Oblaten op te richten, tussen de Religieuzen en de Lekenzusters, om te beantwoorden aan de noden van de Missie. Dit was niet mogelijk, maar Pater d'Alzon heeft deze naam “Oblaten” bewaard voor de vrouwelijke Congregatie die hij stichtte voor de Missie in het Oosten. Zij zullen: “Oblaten van de Assumptie” worden, want hun Congregatie zal zich komen enten op deze van de “Augustijnen van de Assumptie”, die hij in Nîmes gesticht heeft.

Met een verbazingwekkend dynamisme vestigt hij zijn zes eerste “Oblaten” op 23 mei 1865 vlakbij Le Vigan, zijn geboortestad. Hij huurt voor hen een huis, meer precies in Rochebelle, en doopt deze woning met de goedgevonden naam “Onze Lieve Vrouw van Bulgarije”. De Oblaten krijgen elk hun kloosternaam en 's anderendaags, op het feest van Maria Hulp, draagt hij voor hen de stichtingsmis op. Dezelfde dag zengt Mgr. Plantier, in volle apostolische reis, deze prille stichting. Op 14 augustus nemen ze het kloosterkleed aan en beginnen hun noviciaat. Zes maanden later zijn ze met achttien.

Eerste huis van de O.A. in Rochebelle,
«O.L.V. van Bulgarije»

7- EEN STICHTERES

VOOR DE CONGREGATIE VAN DE OBLATEN

1866-1868

“Hij klampte zich niet vast aan zijn gelijkenis met God...” (Fil 2,6)

Het behoort

ook tot het realisme van Pater d'Alzon in te zien, dat de goede wil van deze meisjes niet voldoende is om er religieuzen van te maken, en nog minder missionarissen. Te meer omdat Pater Galabert, die op het terrein is, niet verbergt wat hij van de toekomstige Oblaten verwacht:

“We moeten niet tevreden zijn met van hen schooljuffen te maken, we moeten van hen ook zusters van Liefde maken. Dat is absoluut onmisbaar in het Oosten. Het is het enige middel om door te dringen tot de musulmaanse of schismatieke families.”²⁹ (21 juli 1865)

Het is dus zaak, deze meisjes te vormen met deze veeleisende en mooie vorming in de naastenliefde, en om voor hen een novicemeesteres te vinden die bekwaam is om in deze geest binnen te treden. Moeder Eugénie aanvaardt voorlopig een van haar religieuzen af te staan, Zuster Marie-Madeleine, die hen zal helpen om hun eerste stappen te zetten in hun leven als Oblaten van de Assumptie. In afwachting dat Pater d'Alzon een echte overste vindt.

Onvermoeibaar en vol vertrouwen, zonder zich door iets te laten weerhouden, denkt Pater d'Alzon aan een van zijn geestelijke dochters om overste van de Oblaten

Foto van M. Correnson 23 jaar. Doek geschilderd op
verzoek van haar grootvader, dokter Pleindoux

te worden en om hem te helpen in het werk van hun stichting. Het betreft Marie Correnson.

Pater d'Alzon kent de familie van het meisje goed, meer bepaald haar vader, die arts was in het College van de Assumptie. Zijn eerste ontmoeting met haar dateert van 21 mei 1859, Marie is 17 jaar oud en Pater d'Alzon 49. Er ontstaat een zeer diepe geestelijke relatie tussen hen, gemaakt van echte afhankelijkheid en wederzijds vertrouwen, maar ook van vastberadenheid en veeleisendheid met het oog op de heiligheid waarnaar beiden verlangen.

*“U moet mij een klein, eenvoudig dingetje van een vader, een echte vader, toelaten, mijn dochter: u te zeggen met welk een geluk ik Onze Lieve Heer bedank dat hij toegelaten heeft dat u mijn kind bent. Wanneer ik de goede gewoonte zal hebben aangenomen uw vader te zijn, zal dit misschien verminderen, en dan zullen wij als oude vrienden zijn. Op dit ogenblik is het een vreugde, zeer grote vreugde, een dochter te hebben, die wel enkele gebreken heeft, maar die een zeer grote heilige wil zijn.”*³⁰ (11 februari 1864)

Het schijnt, dat Pater d'Alzon sinds enige tijd bij Marie een roeping tot toewijding aanvoelde, maar hij laat deze roeping rijpen. In zijn begeleidingsbrieven dringt hij er op aan dat ze haar roeping tot heiligheid ernstig zou nemen, welke vorm die ook aanneemt, hetzij “in de wereld” of weg van de wereld. Bij zijn eerste reis naar het Oosten schrijft hij haar om met haar te delen wat hij ontdekt, hij spreekt haar over dit schisma waaronder de Kerk lijdt, hij vertrouwt zijn missionair project aan haar gebed toe:

*“Kom, beste Marietje, laten we heiligen worden, en laten we ons van dichtbij of van ver wijden aan dit zo mooie werk.”*³¹

Vooraf meent hij te onderscheiden, dat beiden geroepen zijn om samen te werken aan eenzelfde werk, zelfs al ziet hij nog niet goed de vorm of de contouren van hun komende samenwerking:

*“Ziet het er niet naar uit, dat Onze Lieve Heer wil dat wij samenwerken? Welnu, zoudt u zich niet door een ernstig en sterk leven voorbereiden wat u op een dag zal gevraagd worden?”*³² (9 april 1863)

Zo bidt Marie voor de eerste Oblaten, is ze aanwezig bij de stichtingsmis, die Pater d'Alzon op **24 mei 1865** in “**Onze Lieve Vrouw van Bulgarije**” opdraagt, geeft ze zichzelf, daar waar ze is, aan dit beginnende werk, dat haar geestelijke vader nadrukkelijk in haar gebed aanbeveelt:

*“Achter Bulgarije hebt je de grote opeenhoping van Slaven: zestig miljoen zielen om te bekeren. Dat alleen al!”*³³ (1869)

En dan, op een dag in juli 1866, na zijn vraag lang in gebed te hebben laten rijpen, gaat Pater d'Alzon aan Marie Correnson voorstellen zich bij de eerste Oblaten te komen voegen, om hun moeder te zijn en met hem stichteress te worden van deze nieuwe Congregatie. Hij verbergt haar noch de onthechtingen waartoe ze zal geroepen worden, noch het lijden dat haar wacht, noch de doornen van de kroon die hij op haar voorhoofd zal plaatsen, maar hij geeft ook toe dat “het hem toeschijnt, dat God wil dat hij haar nodig heeft”:

*“Voelt u in u de kracht om een echt moederhart te hebben? Zoudt u besluiten om een werk ter wereld te brengen in alle pijnen die men gemakkelijk kan voorzien?”*³⁴ (20 juli 1866)

Deze vraag zonder omweg van Pater d'Alzon dompelt Marie in een grote innerlijke strijd, waarin ze alle offers afweegt die haar zullen gevraagd worden en die haar niet te overstijgen lijken. Haar weigering is helder en precies: het is niet het harde en arme leven dat haar afschrikt, maar het feit te leven met meisjes zonder enige opleiding, zij die tot dan toe enkel het gemakkelijke leven van de hoge burgerij in Nîmes gekend heeft.

Pater d'Alzon laat zich niet weerhouden, maar zijn vaderlijke tederheid kan zich dan mannelijk en overtuigend tonen. Hij kent zijn dochter voldoende om te begrijpen dat deze weigering niet definitief is, dat ze slechts de uitdrukking van haar kwelling is, en hij schrijft haar deze regels, waarin men een glimlach van welwillendheid en verstandhouding tegenover zijn kind kan raden:

“Ik denk, dat wat uw afkeer opwekt, op een dag voor u onderwerp van zeer diepe vernedering zal zijn. U zult bedenken dat per slot van

Moeder Emmanuel-Marie de la Compassion

rekening Onze Lieve Heer, om zich te verenigen met de mensheid, een beetje meer weg heeft afgelegd – van de Hemel tot bij de zondaars – dan u gedaan zult hebben, van uw positie naar deze van mijn arme kinderen. ...Indien ik voor u een beetje meer over het voorbeeld van het apostolisch leven had kunnen preken, dan zoudt u een beetje beter de schoonheid begrepen hebben, waarom Onze Lieve Heer begonnen is met eerst zondaars en ruwe mensen te nemen, zoals wij begonnen zijn met onze spinsters en bergbewoonsters.”³⁵ (23 augustus 1866)

Marie biedt niet langer weerstand voor de vraag van haar geestelijke vader, en hervat zich snel, door nederig haar gebrek aan edelmoe- digheid te erkennen, zoals de brief getuigt, die ze als antwoord schrijft:

“Ik vraag u vergiffenis, Pater, voor het verdriet dat ik u heb kunnen berokkenen. Na uw brief gelezen te hebben, heb ik mezelf aan Onze Lieve Heer aangeboden zoals ik misschien nooit gedaan had, hem zeg- gend mij te nemen zoals Hij het wou. Ik zal dus doen wat u mij zegt in uw goede brief. Ik heb er vandaag behoefte aan mijn gelofte van gehoor- zaamheid te hernieuwen. Doe mij dus Onze Lieve Heer beminnen, ik voel dat ik Hem niet bemin, en toch zou ik Hem veel en veel willen beminnen.”³⁶ (24 augustus 1866)

Pater d’Alzon is gelukkig met het “ja” van zijn dochter. Ondanks zijn impulsief en soms ongeduldig temperament kan hij ook voorzich- tigheid aanwenden indien dat nodig is, en opdat Marie de tijd zou hebben om haar liefdesantwoord goed te laten rijpen, laat hij haar

een “geheim noviciaat” doen, dat haar toelaat nog enkele maanden in de wereld te blijven. Op 7 april 1867, in aanwezigheid van de eerste Oblaten, verga- derd in de kapel van het College van Nîmes, ontvangt ze van haar geestelijke vader haar kloosternaam, “Emmanuel-Marie de la Compassion”, evenals haar kloosterkleed dat ze op gepaste tijde zal dragen. Ze is blij met de leuze, die hij haar voorstelt: “zich alles voor allen maken”³⁷

“Deze leuze past wonderbaar bij mijn karakter, ‘zich alles voor allen maken’ om voor Onze Lieve Heer veel zielen te winnen. Ik begrijp deze noodzaak zich te geven, zich erop toe te leggen het Rijk van Onze Heer uit de breiden.”³⁸ (16 mei 1867)

Daar ze er nog steeds niet in geslaagd is de toe- stemming van haar ouders te verkrijgen, beslist Marie enkele weken later om ondanks alles te antwoorden op de roeping van Christus, die meer en meer dringend wordt. Op een morgen verlaat ze als naar gewoonte het huis, om naar de mis te gaan. Maar deze dag, deze “fameuze 27 juni”, zal ze niet terugkeren! Ze trekt haar kloosterkleed aan en slaat de weg naar Rochebelle in, waar de Oblaten met een groot hart degene ontvan- gen, die Pater d’Alzon hun als Moeder geeft:

35 - Lettres du P. E. d’Alzon à M. E.-M. Correnson, Bruxelles 1993, p. 61-62

36 - Lettres de M.E.-M. Correnson, Bruxelles-Paris 2005, p. 17-18

37 - 1Co 9, 22

38 - Lettres de M.E.-M. Correnson, Bruxelles-Paris 2005, p. 28

8- HET VERTREK NAAR DE MISSIE IN HET OOSTEN 1868

“Hier ben ik, zend mij!” (Jes 6,8)

Vertrek van de Missie naar het Oosten
Pater E. d'Alzon en Moeder E.-M. Correnson, Moeder M.-E. Milleret

Op 19 april 1868, daags na de geloften van Moeder Emmanuel-Marie Correnson, spreken vijf andere Oblaten in haar aanwezigheid hun definitief engagement uit in de handen van Pater d'Alzon. Ze zullen later de leuze ontvangen, geïnspireerd op de profeet Jesaja: “Hier ben ik, zend mij!”⁴²

Pater d'Alzon zou zo graag aan zijn dochter zijn eigen missionaire ijver kunnen medelen: “Ik wil dat mijn nieuwe Congregatie, zoals de eerste, deze van de Paters van de Assumptie, inwendige ijver heeft. (...)

Naar buiten toe niets buitengewoons, maar heel de fijngevoeligheid van hart, heel de geestdrift, heel de voorzichtigheid, de takt en de moed om Jezus Christus te belijden, op een nuttige en apostolische manier.”⁴³

“Al de zusters waren in de kapel, en van zodra ik op de plaats van de overste zat, hebben ze het Magnificat ingezet. En ik moet bekennen dat dit gezongen werd uit de grond van het hart.”³⁹ (27 juni 1867)

Ook pater d'Alzon zingt innerlijk zijn Magnificat en, zich goed bewust van de noodzaak deze jonge overste van 25 jaar te vormen, stelt hij haar voor het oorspronkelijke en intensieve noviciaat verder te zetten, dat ze in de wereld was begonnen:

“Ik maak voor u dit noviciaat al schrijvend, zoals ik u schrijf, en zo laat ik u om zo te zeggen aanwezig zijn bij de ontwikkeling van al mijn gedachten over het werk. Het noviciaat is voor u onze gesprekken en onze briefwisseling. En toch, indien u de echte moeder van het werk moet zijn, moet u op een heel bijzondere manier novice zijn, want u zult voor uzelf moeten verwerven wat u weldra zult meedelen.”⁴⁰ (14 mei 1867)

Dan doet hij beroep op Moeder Eugénie om zijn novice, in de tijdspanne van enkele zomerweken, in te wijden in de gebruiken van het kloosterleven.

In april 1868, op het einde van deze “intensieve” vorming wordt de novice toegelaten haar definitieve geloften uit te spreken in de handen van Pater d'Alzon, die zelf het proces-verbaal van deze plechtige verbintenis zal opstellen:

“Op 18 april 1868 heeft Moeder Emmanuel-Marie de la Compassion, na een jaar noviciaat, haar eeuwige geloften gedaan in de handen van Pater d'Alzon, in aanwezigheid van de Religieuzen van de Assumptie en van de gemeenschap van de Zusters van Nîmes. Deze gelofte was de eerste, zoals het betaamt voor de Stichteressen van de Oblaten.”⁴¹

Hij had de attentie om in de geloftenring, die hij schonk aan deze jonge bruid van Christus, de initialen te laten graveren van een woord, dat de Heilige Rosa van Lima vroeger ontvangen had, een heilige die hem dierbaar is: R.C.M.T.M.S.E.

Rosa Cordis Mei Tu Mihi Sponsa Esto,
Roos van mijn hart, wees een bruid voor mij...

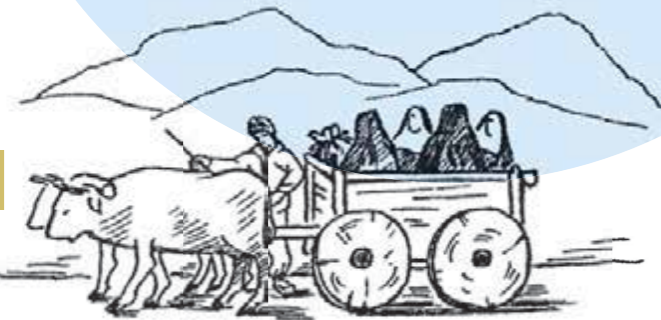
39 - Lettres de M. E.-M. Correnson, Bruxelles-Paris 2005, p. 30
40 - Lettres du P. E. d'Alzon, T. VI, p. 248
41 - Lettres de M. E.-M. Correnson, Bruxelles-Paris 2005, p. 41-42

Tijdens de zomer van 1867 was Pater Galabert, op doorreis in Frankrijk, naar Rochebelle gekomen, waar hij de vorderingen van de jonge Oblaten had kunnen vaststellen: dit had hij precies nodig om meteen bij zijn terugkeer te beginnen de nodige schikkingen te treffen om ze te ontvangen. Hij had Andrinopel gekozen als eerste stichting voor hen, en hij had gevraagd aan de notabelen van de stad de aankoop te financieren van een eigendom, waar de zusters zouden wonen en school houden voor hun kinderen. Hij had als datum voor hun installatie het Paasfeest 1868 voorgesteld.

Het uur om naar het Oosten te vertrekken had dus geslagen. Op 25 april 1868 gaan de eerste vijf Missionarissen Oblaten, die tussen de drieëntwintig en de drieëndertig jaar oud zijn, aan boord in de haven van Marseille, waar Moeder Emmanuel-Marie de la Compassion, Pater d'Alzon en Moeder Eugénie hen vergezellen.

“Ik heb een ontroerende herinnering bewaard aan deze eerste vertrekken naar de missies. Het is moeilijk te zeggen of de Eerwaarde Pater ofwel Moeder Emmanuel het gelukkigst was. Ze waren vervuld van vreugde en hoop”⁴⁴, getuigt Louise Correnson.

Na een vrij moeilijke en bewogen reis ontscheepten de Zusters op 7 mei in Caragatch, een voorstad van Andrinopel. Heel de Europese kolonie, met de consul van Frankrijk, is daar – de heren te paard en de dames in koetsen – en de Zusters worden triomfantelijk ontvangen in een ossenwagen (“tartarabas”). Op 24 mei openen ze

Tekening gemaakt door Mevr. Germer Durand (zuster Cécile - O.A.)

Weeshuis - Andrinople 1899

Externaat Sint Lodewijk Andrinople voor 1914

Opdat Uw Rijk Kome!
Hier ben ik, zend mij!

45 - Ephémérides OA, p. 40
46 - Fondation des OA, par le P.P. Touveneraud et Sr M. Léonie Marichal, série Centenaire, n.4, p. 70

twee scholen in de volkswijken van Andrinopel: een gratis school, onder de bescherming van de Heilige Vincentius, die zal openstaan voor katholieken, orthodoxen, voor Grieken, voor Armeniërs en voor Joden, en een internaatschool voor de kinderen van de gegoede Europese families.

“Ik stond erop dezelfde dag de gratis school en internaatschool te openen, want ik heb het principe naar voren gebracht, dat de liefdadigheidswerken ons voornaamste werken zijn en dat wij enkel op verzoek van de katholieken van Andrinopel en om hen ter wille te zijn, toegestemd hebben om ook een internaatschool voor kinderen aan te nemen,”⁴⁵ zal Pater Galabert uitleggen.

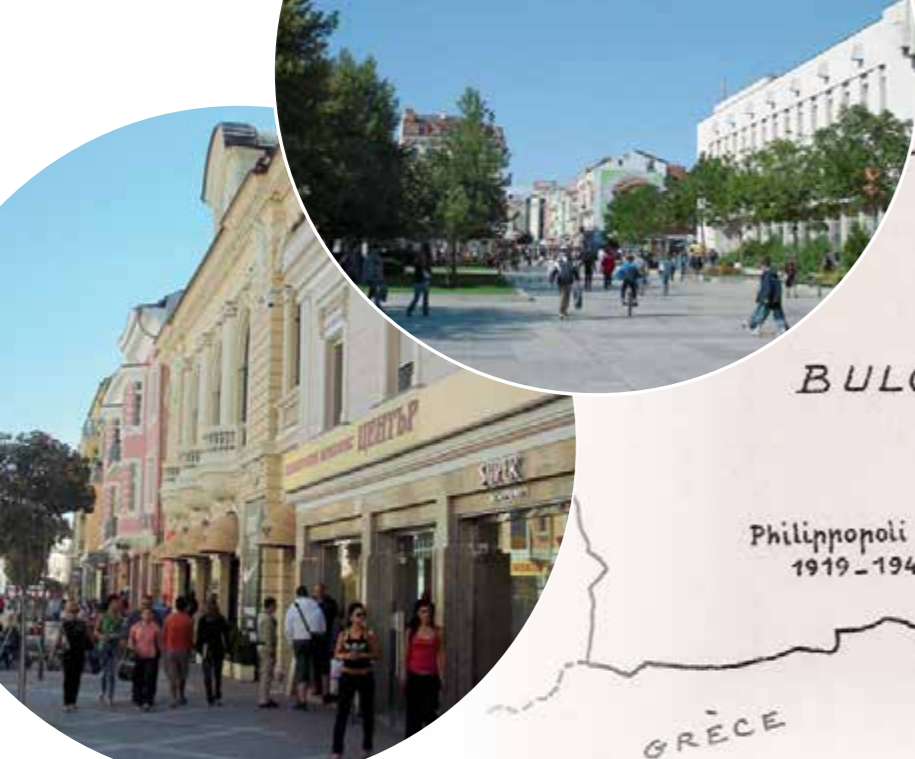
In enkele jaren tijd, en onder zijn impuls, ontkiemt een indrukwekkend aantal werken. De Oblaten zullen een weeshuis openen en dan, met hulp van Pater Barthélémy, een polikliniek.⁴⁶ Vervolgens wordt het, in een arme stadswijk, een nieuwe gemengde school, waar de lessen zullen gegeven worden in het Bulgaars; dan een externaat en een ziekenhuis. In 1878 telt men al 21 Oblaten, verspreid tussen Andrinopel en Philippopolis.

Gratis school - Andrinople 1868

Ziekenhuis - Andrinople

Plovdiv - Bulgarije

Verre van zich droevig te maken over hun geringe opleiding, zoals Pater Galabert dit soms kon betreuren, verheugde Pater d'Alzon zich erover, te zien dat hun beperktheden zelf, in het mysterie van de gave van hun leven, dienstig kunnen zijn voor de komst van Het Rijk in deze afgelegen hoek van Bulgarije: **“Het essentiële voor mij is niet dat ze talrijk zouden zijn, maar dat door hun heiligheid ieder van hen zou werken voor honderd.”**⁴⁷

Door het feit van haar zwakke gezondheid kan Moeder Emmanuel-Marie niet ter plaatse haar zusters gaan bezoeken, en ze stelt het volle vertrouwen in Pater Galabert. Deze laatste vraagt nochtans dat men aan de Oblaten een plaatselijke overste stuurt (het zal Zuster Jeanne de Chantal Dugas zijn), want hij wilde bevrijd worden van deze bestuurslast, die hij sinds hun aankomst voorlopig uitoefent, en waarvoor hij niet gemaakt is, zoals hij zelf toegeeft: *“Ik kan in sommige omstandigheden te goed geweest zijn, maar met mijn karakter zou het voor mij moeilijk geweest zijn anders te handelen.”*⁴⁸

In 1877 breekt de Russisch-Turkse oorlog uit, en zo wel de Paters evengoed als de Oblaten moeten het onderwijs opgeven om zich te wijden aan de zorg voor de zieken, gewonden, vluchtelingen en wezen... De apostolische vicaris ⁴⁹ *“is verwonderd over het gemak en de blijheid waarmee de Oblaten de pijnlijke ontberingen aanvaardden die hun armoede hen oplegt, en over hun liefde voor de arme zieken en de kleine kinderen die ze ontvangen hebben en die ze opvoeden, terwijl ze zichzelf de grootste beperkingen opleggen.”*

Of het nu in de scholen is, of in de geïmproviseerde hospitalen, de Oblaten laten in hun beschikbaarheid van elke dag wel degelijk hetzelfde liefdevol en moederlijk gezicht zien, trouw aan hun zending door Pater d'Alzon en Moeder Emmanuel-Marie.

Balkanoorlog - Andrinople 1911

47 - Lettres du P. E. d'Alzon à M. E.-M. Correnson, Bruxelles 1993, p. 235

48 - Extrait de la Session d'Orsay - juillet 1990 « Aïnés(es) Fondatrice » sur la Mission d'Orient, par le P. C. Monsch, p. 6

49 - Ibid. 48

9- EEN STICHTING SCHIET WORTEL

1868-1880

“Wie onder u, die een toren wil bouwen, gaat er niet eerst bij zitten?” (Luc 14,28)

Na de heldhaftigheid van het begin, na de haastige vorming van de eerste rekruten en de broosheid van hun leven in het noviciaat, na de gedurfde zending van de pioniersters in Bulgarije, komt voor de Congregatie van de Oblaten van de Assumptie de tijd om dieper wortel te schieten: in het lijden van het hart van hun moeder en in haar samenwerking met Pater d’Alzon zullen zij stap voor stap putten om te groeien “als een mooie olijfboom in het huis van God”.

Daags na haar Eeuwige Professie is de jonge algemene overste in het huis van Rochebelle gaan wonen, in het noviciaat, waar ze op veel moeilijkheden zal botsen. Pater d’Alzon is zich goed bewust van de situatie, en biedt haar geen valse troost. Marie de la Compassion brengt het werk in pijn ter wereld:

“Ja, arm Moedertje, u moet harde ogenblikken doormaken. U bent wel degelijk Moeder Emmanuel-Marie de la Compassion, ik zie in uw beproevingen de aanwijzing van een grote vruchtbaarheid. Houdt u op Calvarie dicht bij de Allerheiligste Maagd, uw model, en Onze Lieve Heer, uw Bruidegom. Tien maanden geleden hebt u te lijden gehad in Auteuil. Dit jaar zult u lijden in Le Vigan; volgend jaar zal het ergens anders zijn, en zo tot op het einde van het leven. Het is wel wreed voor mij, u zo naar het Kruis te leiden. Nochtans overtuig ik mezelf ervan, dat u mij op een dag ervoor zult bedanken.”⁵⁰ (21 juni 1868)

“En indien Onze Lieve Heer zou willen dat u een groot werk ter wereld brengt in een grote pijn, zoals ik u al zo dikwijls gezegd heb? (...) Marie, wilt u mijn dochter zijn in die mate dat wij onszelf opofferen om dat te lijden, wat God zal behagen? Welnu, mijn dochter, neem een groot, een immens hart aan; wees Marie de la Compassion en klaag niet over de tegenspoed die de pijnen van de Gekruisigde Jezus in uw ziel voortbrengen.”⁵¹ (11 januari 1870)

Pater d’Alzon is nog steeds vicaris-generaal van het bisdom Nîmes, en hij heeft onlangs nog eens een aanbod geweigerd om op te klimmen tot het bisschopsambt. Zijn verlangen om zijn krachten te wijden aan het verstevigen van de recente stichtingen, brengt hem ertoe zich te bevragen over het samengaan van de functies van vicaris-generaal en van stichter. Maar Paus Pius IX laat hem meedelen, zijn taak in het bisdom niet op te geven, en Pater d’Alzon onderwerpt zich aan deze richtlijn.⁵² (22 augustus 1864)

In november 1869 wordt hij naar Rome gezonden, als theoloog en secretaris van zijn bisschop, Mgr. Plantier, om mee te werken aan het Eerste Vaticaans Concilie. Na vurige debatten wordt in juli 1870 de onfeilbaarheid van de Paus uitgeroepen, waarvoor Pater d’Alzon gestreden had met al de kracht en al de gedrevenheid die men van hem kent.

Negen maanden zijn verlopen sinds hij Nîmes heeft verlaten, lange maanden waarin hij vanuit Rome een prachtige correspondentie onderhoudt met Moeder Emmanuel-Marie. Deze brieven, geschreven in volle Concilie, zijn de kostbare erfenis die hij haar nalaat, evenals aan zijn dochters, de echte vorming,

Opdat Uw Rijk Kome!

Hier ben ik, zend mij!

50 - Lettres du P. E. d’Alzon à M. E.-M. Correnson, Bruxelles 1993, p. 122

51 - Lettres du P. E. d’Alzon à M. E.-M. Correnson, Bruxelles 1993, p. 245-246

52 - Cf. Dossiers sur la Vie et les Vertus, vol. II, T. II, p. 744

Mgr Plantier
(1813-1875)
bisschop
van Nîmes

bestemd om hun stichting te laten wortelen. Daarin is hij gul met kracht, aansporingen, raadgevingen en richtlijnen, met het beste en het hevigste van zijn vaderhart, en ook met de arends-blik die dieper en verder ziet:

“Het is mijn diepste overtuiging, dat men voor de bekering van de volkeren vandaag boven alles de aristocratische vormen achterwege moet laten (...)

Men voelt dat zij, voor wie het Concilie gehouden wordt, de vrienden van God zijn, de kleinen en de armen. Geloof mij, de kracht van de toekomst is daàr. Indien de wereld gered kan worden, dan zal het zijn door de armoede en het zich weg cijferen.

Indien mij iets kon bedroeven, dan zou het zijn het werk van de Oblaten te zien ontsporen. En als ik één van de redenen mag zoeken van mijn zwak voor hen, dan is het wel deze nederige geest. Het komt mij voor dat deze het best geschikt is om een deel van de wereld te bereiken, dat Onze Lieve Heer heel bijzonder liefheeft.”⁵³ (14 december 1869)

Langs zijn brieven toont Pater d’Alzon ten opzichte van zijn Oblaten een veeleisendheid die niet verzwakt: hij moedigt hen aan, dat ze de weg naar de heiligheid vinden; dikwijls stelt hij hun concrete middelen voor, zoals dit het geval is tijdens de Vasten; altijd herinnerde hij er hen aan hoezeer de Heer hen nodig heeft voor het heil van de zielen. Wanneer hij zich tot zijn dochters richt lijkt hij wel een generaal van het leger die tot zijn soldaten spreekt, hen aansporend op een dag de palm van het martelaarschap te winnen: *“Ik wil dat u het voor-nemen maakt echte slachtoffers van de liefde voor het heil der zielen te worden. Een beetje moed, vermeerder dat alle dagen. Vraag aan Onze Lieve Heer van u vurige en schitterende lampen te maken. Heb zoals de heilige Johannes de Doper de ambitie om overal zijn voorloper te zijn, ja, overal gekend gaat worden.”⁵⁴ (22 december 1869)*

Het gebeurt hem vaak, dat hij zijn diepe genegenheid voor hun “moeder” laat merken, en zijn grote bezorgdheid voor haar broze gezondheid en hoezeer hij haar draagt in zijn gebed. Maar dat wil niet zeggen, dat hij haar ontziet. *“Ah, Marie! Ik wil niet meer dat u een vrouw bent, ik wil dat u een man bent! Wilt u dat?”⁵⁵*, schrijft hij haar

niet zonder humor, op 15 februari 1870. In zijn opeenvolgende brieven herhaalt hij haar onvermoeibaar zijn kwellende dorst, haar aan de Oblaten een brede geest te zien meedelen, die echt verliefd is op de Kerk: *“Het hangt van u af of u een hoop kleine ongemakken zult laten vallen en u erop toeleggen aan uw dochters heel de uitgestrektheid, heel de breedte van de katholieke geest te geven. U moet een dochter van de katholieke Kerk zijn; u moet slechts deze grote zorg hebben en al uw inspanningen richten op dit doel.”⁵⁶ (20 maart 1870)*

Bij zijn terugkeer uit Rome gaat Pater d’Alzon verder met de Oblaten te vormen door het onderricht dat hij hun geeft in zijn conferenties, en ook door zijn dagelijkse preken. Hij helpt ook moeder Emmanuel-Marie om de Constituties van de Congregatie op te stellen, die meer en meer macht geven aan de Algemene Overste. Hun samenwerking bestaat uit dialoog en wederzijdse onderwerping, ze vragen elkaar raad in veel beslissingen die ze moeten nemen.

“Laat mij u zeggen dat ik alle dagen Onze Lieve Heer bedank, dat hij mij een dochter, een hulp zoals u gegeven heeft.”⁵⁷ (5 april 1878)

Voor de groeiende Congregatie is het tijd om eraan te denken “haar tenten te vergroten”. Door de toevloed van roepingen is het huis van Rochebelle te klein geworden, en het huurcontract loopt trouwens ten einde. Men denkt er weldra aan het noviciaat in Nîmes te vestigen, misschien in de bijgebouwen van het College? Uiteindelijk gaat Moeder Emmanuel-Marie, dank zij de vrijgevigheid van haar familie, een huis kopen in Nîmes, rue Séguier 26. Dit huis zal het Moederhuis worden van de Oblaten: zij betrekken het op 11 maart 1873. Kort daarna, in oktober 1873, opent Moeder Emmanuel-Marie een externaat, en in

53 - Lettres du P. E. d’Alzon à M. E.-M. Correnson, Bruxelles 1993, p. 235

54 - Lettres du P. E. d’Alzon à M. E.-M. Correnson, T. VIII, p. 83

55 - Lettres du P. E. d’Alzon à M. E.-M. Correnson, T. VIII, p. 202

56 - Lettres du P. E. d’Alzon à M. E.-M. Correnson, T. VIII, p. 275

57 - Lettres du P. E. d’Alzon à M. E.-M. Correnson, T. XII, p. 420

mei 1876 een internaatschool, waar Pater d'Alzon regelmatig komt om te preken, biecht te horen en voor de zondagsmis. Maar er is nog geen eigenlijke kapel.

Men besluit dus er een te bouwen, en op 27 juni 1878, ter herinnering aan “deze fameuze 27 juni”, wanneer Marie Correnson was aangekomen in Rochebelle, heeft Pater d'Alzon de vreugde de eerste steen te zegenen van dit heilige gebouw. In de holte van de steen wordt een verzegelde koker aangebracht met het proces-verbaal⁵⁸ van de plechtigheid van die dag:

*“Pater d'Alzon heeft het zo gekozen, opdat het zien van deze steen de tegenwoordige en toekomstige Oblaten voortdurend zou herinneren aan die andere grondsteen in ons geestelijk gebouw.”*⁵⁹

Een jaar later komt Pater d'Alzon in diezelfde kapel de klok zegenen, die zijn dochter “Emmanuel-Marie” gedoopt heeft:

*“Emmanuel zal uw naam zijn, Marie zal de mijne zijn, en de vereniging van deze twee namen voor de klok zal het beeld zijn van de vereniging van onze harten, die voor dezelfde zaak werken.”*⁶⁰ (14 april 1879)

Pater d'Alzon wijst ook in de kapel de plaats voor zijn graf aan, waar hij na zijn dood wil rusten, bij zijn kinderen. Hij ziet immers stilaan zijn krachten verminderen en hij heeft een voorgevoel van zijn naderende dood. Op 11 oktober 1880 zal hij in deze kapel van de Oblaten voor de laatste maal de mis celebreren, tot intentie van zijn moeder, overleden in 1860.

Zijn geestelijke zonen vragen zich af wat te doen, opdat hun Vader zijn dagen zou kunnen beëindigen in Nîmes, in het College van de Assumptie. Door hun bekendheid, hun overvloedige activiteiten en hun invloed zijn de Assumptionisten van Frankrijk immers het mikpunt van de maatregelen, om de religieuzen het land uit te zetten. Ze laten de prefect met succes tussenkomen en zo verkrijgen ze dat hun Vader aan deze maatregelen kan ontsnappen.

In de ochtend van 5 november 1880 ontvangt hij het Heilig Oliesel. Wanneer Moeder Emmanuel-Marie bij hem komt, ontvangt hij haar met de ogen vol tranen: *“Ik zal u niet de sacramenten kunnen geven, zoals ik u beloofd had. Pater Emmanuel Bailly heeft ze mij zopas toegediend.”*⁶¹

Op 16 november hebben zij een laatste onderhoud, waarin hij haar waarschuwt voor de beproevingen die haar waarschijnlijk wachten ten gevolge van zijn verdwijnen. Dan geeft hij haar zijn vaderlijke zegen en, in haar persoon, aan al zijn dochters. Op 21 november, op het feest van de Opdracht van Maria in de Tempel, op het uur van het middagangelus, sterft hij in vrede in zijn kamer, in het College van de Assumptie.

Graven van pater E. d'Alzon en Moeder E.-M. Correnson

58 - L'Assomption, Biographies - Souvenirs-Bonnes (Œuvres, 1878 & 1879, Nîmes 1879, p. 100

59 - Cf. E.S., p. 1213

60 - Lettres de M. E.-M. Correnson, Bruxelles-Paris 2005, p. 82-83

61 - Dossiers sur la Vie et les Vertus, vol. II, T. II, p. 1009

10

BIJ DE PIËTA, DE TRANEN
VAN EEN STICHTERES

1880-1900

“Bij het kruis van Jezus stond zijn moeder.”

(Joh. 19,25)

Moeder Emmanuel-Marie hoort nog de woorden klinken, die haar “Vader” haar uit Rome schreef, en daarin put zij de kracht om alleen haar weg te vervolgen, op 38 jaar:

“Marie, Marie, laten we zeer grote dingen doen, niet in de ogen van de wereld, maar in de ogen van Hem aan wie wij ons hart altijd een beetje meer willen toewijden.”⁶² (16 mei 1870)

Moeder Emmanuel-Marie de la Compassion

62 - Lettres du P. E. d'Alzon à M. E. M. Correnson, T. VIII, p. 374

63 - Lettres du P. E. d'Alzon au P. V. Galabert, T. XI, p. 472

Vanuit de Hemel blijft Pater d'Alzon haar raadsman en gids, maar zij vraagt zich af aan wie het bestuur van de Congregatie van de Oblaten toekomt, nu de stichter er niet meer is. Deze laatste had inderdaad, op vraag van haarzelf, aanvaard om op proef deze taak op zich te nemen, voor een duur van zes jaar, als Algemene Overste van de Augustijnen van de Assumptie en als stichter. Maar dit was niet zonder terughoudendheid, want hij had altijd gewild dat de Oblaten hun eigen bestuur zouden hebben, terwijl zij blijven steunen op hun broers de Assumptionisten. Zo had hij laten horen in een brief aan Pater Galabert, op 22 september 1876: “In de betrekkingen met de Oblaten moet u voortaan leiding geven, eerder dan besturen...”⁶³

Bij de dood van Pater d'Alzon werd Pater François Picart eenparig tot Algemene Overste gekozen. Vanaf 1882 zou hij graag van Moeder Emmanuel-Marie gezien hebben dat het experiment, aanvankelijk voorzien voor zes jaar, verlengd werd en dat ze dus haar Congregatie onder zijn bestuur zou plaatsen en het noviciaat van Nîmes naar Parijs overbrengen. Met toestemming van haar Raad verkoos Moeder Emmanuel-Marie het experiment, dat pas afgelopen was, niet te verlengen. Om de autonomie van haar Congregatie te behouden verwees zij naar de Constituties, die het bestuur van het Instituut toewezen aan de Algemene Overste.

Hoewel deze keuze legitiem was, deed ze pater Picard besluiten een tweede noviciaat te openen in de Parijse regio en de Oblaten werden opgeroepen tot kiezen tussen hun Medestichteres en Pater Picard. De zusters in de missie (beïnvloed door Zuster Jeanne de Chantal Dugas, die onvoorwaardelijk achter Pater Picard stond) stemden in meerderheid voor hem. Moeder Marguerite-Marie Chamska, gezonden door Moeder Emmanuel-Marie Correnson, is na de stemming aangekomen. Deze splitsing in twee takken, de Oblaten van Nîmes en de Oblaten van Parijs, brak het hart van de Medestichteres van de Oblaten. De eenheid zal pas in 1926 teruggevonden worden, en zij zal ze zien vanuit de Hemel.

In 1891 wacht Moeder Emmanuel-Marie een andere beproeving. Ze wordt geroepen naar de ambtelijke Rechtbank, want de wettigheid van de benaming van de Congregatie wordt

nu betwist, omwille van mogelijke verwarringen tussen de verschillende takken van de Assumptie. Het zal twee jaar duren, alvorens een uit Rome afkomstig Decreet van Lof, gedateerd op 13 februari 1893, het diocesane proces zal beëindigen door het Instituut van de Oblaten van de Assumptie te erkennen.

Het is gedurende deze pijnlijke jaren, dat de Oblaten van Nîmes hun moeder elke dag kunnen zien gaan bidden in de tuin, voor het beeld van Onze Lieve vrouw van Zeven Smarten, waar zij haar tranen mengt met deze van *La Pieta*, en haar offerande met de offerande van de Maagd Maria.

Omwille van de steeds zwakkere gezondheid van deze moeder van smarten vraagt Rome in 1897 dat een Algemeen Kapittel zou vergaderen om haar in haar functies te vervangen. Moeder Emmanuel-Marie buigt in stilte voor deze Romeinse beslissing, en neemt plaats tussen haar zusters. Moeder Marguerite-Marie Chamska, haar assistente, wordt dan op 18 september verkozen tot Algemene Overste.

Nu ze bevrijd is van de last van de verantwoordelijkheid, blijft Moeder Emmanuel-Marie de Congregatie ter wereld brengen door edelmoedig haar zwakheid te aanvaarden en door de offerande van haar gebroken hart. Zij neemt dagelijks deel aan de mis in de kapel van de Rue Séguier, tot op deze 23e juli, wanneer ze niet te communie kan gaan. In het begin van de namiddag van de 24e komt de gemeenschap samen rond haar bed, op het ogenblik dat ze de laatste sacramenten ontvangt: zij spreekt niet meer, maar blijkt te begrijpen. Het uur van afscheid is gekomen, de zusters omhelzen haar ieder om beurten, alvorens naar de Kapel te gaan. Terwijl ze de Vespers zingen, slaapt ze in vrede in, helemaal gegeven aan haar Bruidegom, en zeker dat hij ten gepasten tijden zijn plannen zal volbrengen. Vanuit de Hemel zal ze zich verheugen over de terugkeer naar de eenheid van haar religieuze familie, voor wie zij, dag na dag, het beste van haar moederhart geofferd heeft.

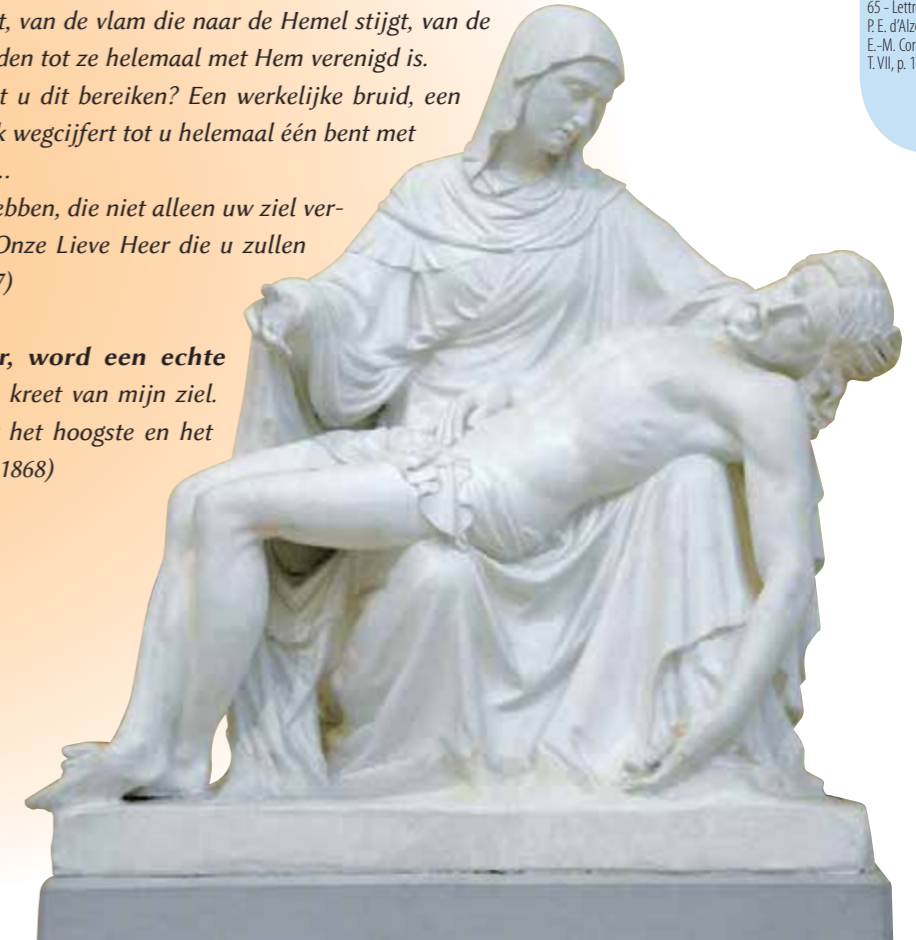
Laat Pater d'Alzon ons nog eens het streven herhalen, dat hij koesterde voor zijn dochter Marie Correnson, en dat hij voor ieder van zijn dochters koesterde, het streven van hen heilig te zien, zijn streven van hen overal Christus te doen heersen!

“Wat men moet zijn wordt werkelijkheid door een voortdurende strijd, een totale onthechting van de wereld en van zichzelf, door het eeuwig offer van zijn eigen wil, door deze vlucht van de pijn die naar zijn doel vertrekt, van de vlam die naar de Hemel stijgt, van de liefde die naar God vliegt en blijft lijden tot ze helemaal met Hem verenigd is.

O, beste moedertje, wanneer zult u dit bereiken? Een werkelijke bruid, een echte serafijn, die zich onophoudelijk wegcijfert tot u helemaal één bent met God! Ziedaar, wat u gevraagd wordt...

U moet aanstekelijke vlammen hebben, die niet alleen uw ziel verteren, maar ook al de bruiden van Onze Lieve Heer die u zullen worden toevertrouwd”⁶⁴ (19 mei 1867)

“Mijn dochter, mijn dochter, word een echte heilige. Het is de meest gewettigde kreet van mijn ziel. Begrijp ze en begin met altijd naar het hoogste en het volmaaktste te gaan.”⁶⁵ (14 augustus 1868)

Een wereldwijde vlucht

Het piepkleine zaadje van de Oblaten van de Assumptie, dat in de aarde gevallen was en gezaaid door het gegeven leven van Pater d'Alzon en Moeder Emmanuel-Marie Correnson, is langzaam gaan groeien. De geschiedenis van de Congregatie is bescheiden begonnen in de afgelegen streek van de Cévennes, waar haar Stichters en haar eerste leden vandaan kwamen, met het oog op een toch wel bijzondere missie, in een welbepaald land, Bulgarije.

Maar wat is er gebeurd gedurende deze voorbije anderhalve eeuw? In dit begin van de XXIe eeuw, ook al blijft het Moederhuis van de Congregatie in Nîmes en het Generaal Huis in Parijs, komen de roepingen niet meer alleen uit Frankrijk en de Congregatie werd ver buiten Bulgarije en het Oosten uitgezaaid. Stilaan heeft ze zich geopend voor Afrika, heeft zich gevestigd in Latijns Amerika, nu ook in Azië, en is ze uiteindelijk internationaal geworden, verspreid over een twintigtal landen.

Natuurlijk gaat de geschiedenis van de Oblaten samen met de geschiedenis van heel de Kerk, die zich ziet verouderen in Europa. De Congregatie is daar verplicht huizen te sluiten bij gebrek aan roepingen en terzelfdertijd maakt ze een opbloei van roepingen mee in andere delen van de wereld. Maar is deze wereldwijde vlucht ook niet het mooiste bewijs van de trouw aan de missionaire geest van de Stichters? **“Mijn dochters, u zult over de zeeën trekken!”**

Op dit ogenblik is de Algemene Overste niet van Franse oorsprong. Zuster Felicia Ghorghies is inderdaad Roemeense. En sinds een tiental jaren is de Algemene Raad samengesteld uit zusters van verschillende werelddelen: Europa, Afrika, Azië. Een van de novicemeesteressen is uit Congo naar Frankrijk gekomen, de novicen worden uitgenodigd stages te doen in het buitenland... **Internationaliteit, intercontinentaliteit, interculturaliteit**, het zijn allemaal trekken die eer brengen aan een stichter met een ruime geest, open voor de noden van een katholieke, en dus universele Kerk.

Beeld uit brons gemaakt in 1891 door Moeder Myriam Franck O.A.

Raam van de
missie in het
Oosten in het
Generaalhuis
- Parijs

In het Oosten

Helemaal in het begin van hun geschiedenis was het de Oblaten er inderdaad om te doen naar Bulgarije toe te gaan. Al heel vlug echter bleek, dat ze meer algemeen naar het Oosten moeten gaan, overal waar het nuttig zou zijn, met deze soepelheid van geest die Moeder Emmanuel-Marie de la Compassion kenmerkte, evenals de Zusters die haar opvolgden in het bestuur.

Op dezelfde manier was het aanvankelijke project, aan de Oblaten vooral scholen toe te vertrouwen. Maar de gebeurtenissen zouden de oriëntatie van dit project wijzigen. De Oblaten zouden geconfronteerd worden met heel wat beproevingen, die ze zouden moeten onder ogen zien, namelijk een hele reeks van oorlogen en epidemieën.

Inderdaad, tien jaar na de eerste stichting in Andrinopel, wordt in 1877 de oorlog verklaard tussen Rusland en Turkije. De Russen trekken door Bulgarije en belegeren gedurende maanden de stad Andrinopel. Met het akkoord van Pater Galabert laten de Oblaten spontaan hun huizen en scholen over aan gewonden, zieken en vluchtelingen en ze vangen verlaten kinderen op. Het is voor hen het begin van een nieuw apostolaatsveld, met het oprichten van dispensaria, weeshuizen, ziekenhuizen.

Andrinople 1913

In 1913 breekt een andere oorlog uit op de Balkan: weer wordt Andrinopel in volle winter gedurende vijf maanden belegerd en gebombardeerd. Paters en Zusters blijven op post, te midden van de bevolking, samen met hen ten prooi aan hongersnood en epidemieën, en ze sloven zich uit om hun hulp te bieden. In Ismidt bezoekt en verzorgt Moeder Jeanne de Chantal de duizenden militaire en burgerlijke gevangenen, ondergebracht in een kamp. De onvermoeibare toewijding, die de Oblaten gedurende deze oorlog aan de dag leggen, brengt ongetwijfeld mee dat ze nieuwe plaatselijke roeping zien ontstaan en het is ook de gelegenheid voor een toenadering tot de Orthodoxe kerken. In deze periode telt de Congregatie ongeveer 250 leden in de landen van de Oosterse Missie. Onder hen komen er 120 uit Frankrijk en 130 komen uit Griekenland, Armenië, Roemenië, Turkije, Servië, Slovenië en Kroatië.

In 1922 is het de Grieks-Turkse oorlog. Opnieuw worden de scholen van de Oblaten schuilplaatsen, en 15.000 Griekse vluchtelingen worden in grote ellende opgevangen in de kazernes van Seliieh, dichtbij Haïdar Pacha. De Zusters gaan de zieken verzorgen, die getroffen zijn door tyfus. Zuster Eftyka (Griekse) en Zuster Immaculata (Armeense) worden slachtoffer van de epidemie. Wanneer de Oblaten uit het Oosten verjaagd worden door de brutale uitwijzing die volgt op het

Plovdiv, Bulgarije

Ziekenhuis Panduri,
Bucarest

verdrag van Lausanne, gaan ze naar een dichter Oosten: Joegoslavië, in Belgrado, en Roemenië, waar ze aankomen in 1925, op vraag van Mgr. T. Fremiu, Bisschop van de Byzantijnse ritus, om samen te werken met de Religieuze Assumptionisten.

Maar vanaf 1948 wacht hen een langdurige beproeving: in Roemenië zal de oprichting van het communistisch regime hun voorlopige verspreiding veroorzaken. Inderdaad, in november worden de Zusters verplicht om op drie dagen tijd hun huis te verlaten, terwijl ze bezig blijven met in het ziekenhuis te werken, en het regime van willekeurige arrestaties treft hen. Het Oosten wordt vanaf dan de "ontredderde Provincie": achter het ijzeren gordijn waken en bidden sommige Zusters in stilte, andere zijn teruggekeerd naar Frankrijk, twee onder hen worden gevangengenomen (en zullen pas in het begin van de jaren 60 bevrijd worden). Moeder Marie-Augustine VIGNE, Moeder Christiane-Marie MELLERIO en Moeder Georgette-Marie FAYOLLE, die in die tijd Algemene Overste waren, brengen verschillende clandestiene bezoeken, onder de dekmantel van toerisme, om de Zusters te ontmoeten. Op het ogenblik van de val van het ijzeren gordijn, in 1989, waren er dus nog enkele Oblaten in de clandestiniteit aanwezig in Boekarest en Bacau (Roemenië) en in Istanboel (Turkije). Het einde van het communisme betekende een heropleven van de Roemeense Provincie, die een toevloed van lokale roeping kent. Nieuwe projecten zien het licht, in samenwerking met de Paters Assumptionisten, opdat de Oblaten zouden kunnen terugkeren naar hun land van oorsprong, rond de Zwarte Zee. De verspreide Zusters komen geleidelijk weer samen, er worden novicen aangenomen en gevormd, er zijn apostolische projecten. In 1992 wordt een noviciaat geopend in Roemenië, en dan zien nieuwe gemeenschappen het licht in Moldavië en Transylvanië.

Orthodox monnikenklooster Sucevita, Roumanie

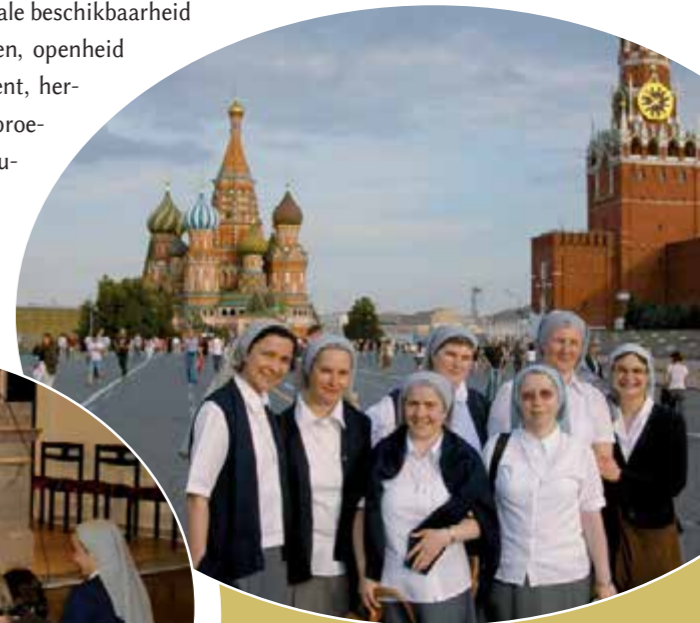

Vanaf 1993 richten de Oblaten weer stichtingen op in Bulgarije, in Plovdiv, en maken plannen om zich in Moskou te vestigen, plaatsen die ze respectievelijk zesentachtig en eenenveertig jaar geleden verlaten hadden.

Een grote geest van geloof, soepelheid tegenover de gebeurtenissen, totale beschikbaarheid voor de armen en de lijdenden, openheid voor elk werk dat zich aandient, herwinnen van moed na de beproeving, is het dat niet, wat gedurende al die jaren de Missie van het Oosten zal gekenmerkt hebben?

Jeruzalem, Israël

Moskou, Rusland

In Europa

In de eerste jaren van hun stichting tekenen zich duidelijk twee grote lijnen af voor de Oblaten van de Assumptie: van de enige kant staat hun wieg in Frankrijk en van de andere kant is hun "buitenlands missiegebied" uitsluitend het Oosten.

In Frankrijk liggen hun wortels, in Frankrijk ook bevindt zich hun meest oorspronkelijke apostolaatsveld, naast hun noviciaat en veelvuldige opvoedingswerken die hun werden toevertrouwd: de dagelijkse samenwerking met hun broers Assumptionisten in het werk van Bayard Presse en het verschijnen van het dagblad *La Croix*. Inderdaad, vanaf 1883 leren de Oblaten het vak van de dagelijkse pers, zonder hun inspanningen te sparen.

En dan, zoals in het Oosten, zullen vervolgens uitwendige gebeurtenissen het aanvankelijke pad van de Congregatie wijzigen. Inderdaad, in Frankrijk worden de religieuzen uitgedreven ten gevolge van de antiklerikale wetten van 1901. Moeder Marguerite-Marie Chamska, de Algemene Overste, die de stichteres heeft opgevolgd, zoekt onderkomen in het buitenland en bestudeert op welke manier de Zusters kunnen uitzwermen in naburige landen. Ze laat de gemeenschap van Nîmes overbrengen naar Bramois, in het kanton Sion, in Zwitserland, waar ze slechts enkele maanden

Moeder Marguerite-Marie Chamska

De Oblaten in het atelier van Bayard Presse

Hulsberg, Nederland

zullen blijven. In 1902 zendt ze een andere groep Zusters naar Firenze, in Italië en bestemt andere Zusters voor de drie huizen in Armenië, evenals in België, waar in 1804 een eerste stichting het licht had gezien in Marchienne-au-Pont, op initiatief van de stichteres. Tenslotte zendt ze in 1903 enkele Zusters van het Belgische huis naar Nederland, waar de bisschop van Roermond een groot huis aanbiedt. Het is het begin van een vruchtbare missie in Nederland: vanaf 1919 komen er roepingen, een plaatselijk noviciaat ziet het

Italië – Jongeren-pastoraat

Froyennes, België

Opdat Uw Rijk Kome!
Hier ben ik, zend mij!

Rusland 1995

Roumanie 1925

Engeland 1903

Nederland 1903

Italië 1902

België 1894

Bulgarije 1868

Frankrijk 1865

Londen, Engeland

licht, en zeer regelmatig worden nieuwe huizen geopend. De stichting in Engeland dateert ook van 1903. Overal, op alle plaatsen waarheen ze gezonden worden, ontwikkelen de Oblaten educatieve, sociale en pastorale werken. Ze openen scholen, ziekenhuizen, crèches en leggen zoals altijd een grote beschikbaarheid van hart aan de dag en een merkwaardig gemak van aanpassing. Door te gehoorzamen aan uitwendige gebeurtenissen beginnen de Oblaten zich te verspreiden in Europa en... in Noord-Amerika.

Op verzoek van de Paters Assumptionisten van Worcester, Boston (USA) in 1956, openen ze een gemeenschap in dienst van het College voor hogere studies. Ten gevolge van de ontwikkeling van het apostolaat van de Zusters op veel gebieden, hangen de gemeenschappen van de USA af van de Nederlandse Provincie. Zij blijven daar tot 1977.

In 1969 word in Armag, Noord-Ierland een huis geopend op verzoek van kardinaal Conway, maar het experiment is van korte duur: in de herfst van 1972 zien de zusters barricaden oprichten voor hun klooster en in dit klimaat van onveiligheid verkiest de Overste hen de streek te zien verlaten. We moeten wachten tot 1983 voor de Ierse missie herneemt, deze keer in Zuid-Ierland, niet ver van Dublin.

Rijssen, Frankrijk

Na het Tweede Vaticaans Concilie, tijdens het mandaat van Moeder Christiane-Marie Mellerio, beleven zekere Oblaten in Frankrijk een nogal onuitgegeven zendingstype, om antwoord te geven aan de noden van de kerk in deze wereld in volle verandering: er ontstaan kleine gemeenschappen in de volkse voorsteden van de Parijse regio, die meer en meer ontkersteden, in het hart van de stadswijken. Tegenover de missionaire zorg van de bisschoppen en omwille van de soepelheid van hun Godgewijd leven, tonen de Oblaten dat ze bekwaam zijn zich aan te passen aan nieuwe vormen van armoede.

In dit verouderende Europa verandert er niets aan het edelmoedige antwoord van de Oblaten, die tot het einde hun devies beleven: "Zend mij", het wezen in persateliers of in landen waar de oecumenische dialoog zich opdringt, of nog in ontkerstende voorsteden.

Nîmes, Frankrijk

Beaucaire, Frankrijk

Generaalhuis Frankrijk

In Afrika

Om de woorden van Marie de Crisenoy te hernemen, de reis van de Oblatenfamilie gaat dan “van het ontredde Oosten en de Westerse christenheid naar de hoge vlucht van de zwarte Kerken”: nog eens komt het er voor hen op aan, soepel te zijn tegenover de gebeurtenissen van de geschiedenis en de noden van de tijd. Trouw aan het woord van hun Meester, kunnen de Oblaten van het ene land naar het andere trekken: “Als men u uit een land verjaagt, ga naar een ander...”

Zo sluit Moeder Berthe-Marie Paré, Algemene Overste sinds 1926, in 1935 de huizen in Turkije en op Kerstmis van hetzelfde jaar sticht ze de post van Beni, in Belgisch Congo, tegenwoordig de Democratische Republiek Congo. Het is het begin van de vestiging van de Oblaten in Afrika, waar ze zich bij hun broers Assumptionisten voegen. Deze waren sinds 1929 ter plaatse en gaven er zich rekenschap van, dat de jonge Kerk het gevaar liep te mannelijk te zijn. “Zolang wij geen zusters hebben, zullen onze missies families zijn zonder moeder...” 66 had Pater Henri Piérard, overste van de missie, naar Moeder Berthe-Marie Paré geschreven. Zo legde hij uit, waarom de aanwezigheid van de Oblaten aan hun zijde noodzakelijk was, namelijk met het oog op de vorming van de Afrikaanse vrouw. Om zich op deze verre en veeleisende missie voor te bereiden, volgden twee Oblaten de cursus van tropische geneeskunde in Rijsel en de toekomstige missionarissen spannen zich in om de inlandse taal te leren.

Vanaf hun eerste dagen in Beni brengt men bij de Zusters pasgeboren weeskinderen: zo ontstaat, door noodzaak, een weeshuis. Dan komt een

lagere school, een dispensarium, een materniteit en een naaiatelier. Ten gevolge van deze apostolische ontwikkeling wordt in 1938 een tweede gemeenschap geopend in Manguredjipa.

In Belgisch Congo leveren de Oblaten eerst hun kostbare bijdrage op het gebied van de vorming en de emancipatie van de vrouw. In ditzelfde perspectief besluit Moeder Marie-Michaël Rainfray in 1940 een nieuw huis te openen in Muhangi Sainte-Marie, waar de Oblaten zich zullen bezighouden met de vorming van jonge Afrikaanse vrouwen en zich ten dienste zullen stellen van verwaarloosde melaatsen.

In maart 1948 vestigen de Oblaten zich in Bunyuka, waarheen het weeshuis van Manguredjipa overgebracht wordt. Mgr. Piérard, die de toelating verkregen had voor de stichting van een diocesane Congregatie, doet beroep op de Oblaten voor de vorming van de nieuwe Zusters. Moeder Joseph Bruijn, O.A., wordt de eerste Algemene Overste en vormingsverantwoordelijke van de Congregatie van de Kleine Zusters van de Opdracht van Maria in de Tempel (PSP).

Lagerschool
Butembo RDC

Ziekenhuis Butembo RDC

Kinshasa, RDC

Kenya 2014

Gabon 2013

Oeganda 2011

Tunisie 2010

Burkina-Faso 2000

Tanzania 1998

Ruanda 1981

Ivoorkust 1975

Congo 1935

Dezelfde bisschop h. Piérard Assumptionist doet een beroep op zijn Zusters Oblaten om een internaatschool op te richten voor de kinderen van de kolonials in Butembo. In augustus 1943 ziet de internaatschool Onze Lieve Vrouw ten Hemel opgenomen het licht en op enkele jaren tijd is haar reputatie gemaakt. De instelling kent een groot succes en wordt weldra een kweektuin van roepingen, in zoverre dat de Oblaten in 1959 ter plaatse een postulaat voor inlandse meisjes openen. In een eerste periode worden de Afrikaanse novicen voor hun vorming naar België gezonden en later, in 1969, wordt uiteindelijk de beslissing genomen een noviciaat in Congo te openen.

Terzelfdertijd wordt op de Oblaten beroep gedaan om de openbare gezondheid van de Congolese bevolking te verbeteren. In 1949 komt er een nieuwe stichting in Musienene, om een Belgische arts te helpen, die zopas een ziekenhuis voor de plaatselijke bevolking heeft opgericht. Zuster Renée-Guido Poppa, die arts is van Roemeense oorsprong, zal dit ziekenhuis leiden tot 1988. In dezelfde periode nemen de Oblaten eveneens de verantwoordelijkheid over een ander ziekenhuis in Mutwanga.

Het jaar 1964 is moeilijk voor Belgisch Congo, waar de wind van de opstand waait: de wreedheden van de burgeroorlog en de verwoestingen verplichten de Oblaten voorlopig het land te verlaten. Zodra de spanningen bedaard zijn, keren enkelen trouw naar hun post terug. Enkele jaren later, tussen 1970 en 1973, zien drie nieuwe stichtingen het licht in Butembo, in Mangina, in het oerwoud, en in Beni-Cité. In september 1975 doet de Congolese regering een poging om het onderwijs te nationaliseren en verjaagt de Congregaties uit de scholen die ze geopend hebben, maar deze poging faalt: bij het hernemen van de lessen in 1977 worden de Oblaten teruggeroepen en ze nemen grootmoedig hun scholen terug in handen.

In de jaren 70 telt de missie in Congo ongeveer veertig leden, verspreid over acht huizen. Deze groei zal aan de oorsprong liggen van een nieuwe expansie in Afrika. De internationaliteit begint zich te ontwikkelen op het vlak van het Afrikaanse continent, want de Congolese zusters worden missionarissen in andere landen van Afrika.

Inderdaad, gedurende het mandaat van de algemene overste Moeder Georgette-Marie Fayolle, wordt het project van een stichting in West-Afrika bestudeerd en in december 1975 vestigen de Oblaten zich in Ivoorkust, in Napiélé Dougou.

Zo wordt een Congolese Zuster naar Ivoorkust gezonden. Maar de evangelisatie van het land loopt niet van een leien dakje, want de bevolking is in meerderheid moslim of animist.

Later worden andere Congolese Zusters als missionaris naar Rwanda gezonden. In 1981, op vraag van de bisschop, vestigen de Oblaten zich in dit land om er te werken in de gezondheidszorg, waar er veel te doen is. In het begin van de jaren 90 begint het politiek klimaat te bederven en heimelijk wordt de genocide voorbereid. De Oblaten die ter plaatse zijn zaaien in tranen, want op 25 februari 1992 worden twee van hun zusters vermoord, zomaar, naar het beeld van de martelaren van de eerste eeu-

wen. Het betreft Zuster Renée-Guido Poppa, die – na jaren van toewijding als arts in Congo – zopas in het land aangekomen is om Frans te onderwijzen aan de jonge Rwandese meisjes. Het tweede slachtoffer is een inlandse aspirante, Françoise Nyirangendo. Het huis in rouw wordt dan gesloten en de missie zal hervat worden in 1995.

Sinematiali, Ivoorkust

Ferke, Ivoorkust

Wasso, Tanzania

In 1998 is het de beurt aan Tanzania om missieland te worden. Drie jaar na de aankomst van hun broers Assumptionisten worden de Oblaten daarheen geroepen door de bisschop van Arusha. Geleidelijk aan zetten de Zusters zich in op verschillende gebieden: de vorming van jongeren in Arusha en Wasso, de vorming van leerkrachten in Loliondo, gezondheidszorg in het ziekenhuis van Wasso, ten dienste van de Massai-bevolking. De pastorale en catechetische bijdrage in het leven van de basisgemeenschappen, de bijdrage tot de ontwikkeling van de lokale kerk in Arusha in de verschillende structuren van het aartsbisdom, het engagement in dienst van armsten: dat zijn enkele luiken van de missie van de Oblaten in Tanzania. Deze Regio ontvangt jongeren in vorming uit verschillende landen van Oost-Afrika. Vandaag worden ze gerespecteerd en bemind en ze hebben geleidelijk aan het vertrouwen van het Tanzaniaanse volk gewonnen, dat cultureel zo verscheiden is.

Massai familie

En kijk, in 2000 zijn ze in Burkina-Faso! Mgr. Anselme Sanon, Bisschop van Bobo-Dioulasso nodigt de Oblaten van Ivoorkust uit te werken in de lagere scholen van zijn bisdom. Het terrein blijkt gunstig te zijn voor de evangelisatie, en jonge meisjes voelen zich aangetrokken door de levenswijze van de religieuzen.

In 2001 komen de Oblaten aan in Brazaville, voor de vorming van jongeren tot het religieuze leven. Tengevolge van de onveiligheid in het land verhuist de gemeenschap naar Kinshasa. De Zusters zullen terugkeren in 2007 en er blijven tot 2013. Hun zending bestond uit onderwijs, gezondheidszorg en pastoraal in de parochie "Sint-Kisito".

Bobo Dioulasso Burkina-Faso

Op het jonge Afrikaanse continent heeft de twijg van de Oblaten, geplant in 1935, een uitzonderlijke vitaliteit aan de dag gelegd, ongetwijfeld gevoed door zoveel lijden, dat opgedragen werd, en door een krachtig geloof. In 2011 is het een mooie boom geworden, die zich uitstrekt over de verschillende regio's van Afrika: in Centraal Afrika zijn er drie gemeenschappen in Kinshasa; in West-Afrika zijn twee gemeenschappen in de Ivoorkust en twee in Burkina-Faso; in Oost-Afrika zijn vier gemeenschappen in Rwanda en vijf in Tanzania. Als antwoord op de oproep tot evangelisatie openen de Oblaten in 2011 een gemeenschap in Oeganda, en daarna in 2013 een gemeenschap in Gabon en een in Kenia in 2014.

Maar is het mooiste teken van deze verbazingwekkende groei niet, dat de Congolese provincie op haar beurt meer dan 80 Oblaten als missionarissen heeft kunnen zenden naar de vier hoeken van de wereld?

Kasese, Oeganda

Rukomo, Ruanda

Ngoma, Oeganda

In Latijns-Amerika

Zoals het geval was in Afrika, wenden de Oblaten zich naar Latijns-Amerika om de oproep van de Kerk te beantwoorden, die vaak doorgegeven werd door bisschoppen van de Assumptionisten. Maar vreemd genoeg zijn hun eerste vestigingen op het Latijns-Amerikaanse continent vrij laat gekomen, want ze dateren uit het midden van de XXe eeuw.

De eerste missie in Zuid-Amerika bevindt zich in Brazilië, in 1964: de bisschop van Jales, Mgr. Horthuis Assumptionist, vraagt aan de Oblaten van de Assumptie hun broers bij te staan, die in zijn bisdom gevestigd zijn, en wel op gebied van gezondheidszorg en later in de catechese en de vorming van pastorale werkers. Nederlandse en Franse zusters worden naar Brazilië gezonden.

Daarna worden andere stichtingen geopend. Eerst Santa Fe do Sul in het bisdom Jales, dan Andradas en Campinas. In 1993 drijft de missionaire ijver van de Oblaten en de noodkreet van de Bisschoppen hen in de richting van het departement Amazone, naar Tapauá. Daar wijden ze zich aan de dienst van de meest verlaten streken en doen dit soms op een manier die even origineel als gedurfd is.

Men ziet ze inderdaad om de twee maanden per boot vertrekken naar de Indianen en de levende gemeenschappen aan de oever van de rivier, een missie van enkele weken. Zij zijn tot alle offers bereid opdat aan deze mensen het evangelie zou verkondigd worden. De aanlegplaats van de Parochie wordt hun huis, met zijn hangmatten en zijn piepklein fornuis! Enkele jaren later zijn de Oblaten in Manaus, hoofdstad van Amazone.

Tapauá, Amazone

Tapauá Amazone

In 1980, bij de vieringen van de honderdste verjaardag van de dood van Pater d'Alzon, wanneer de Assumptionistische familie een prachtige gelegenheid heeft elkaar te ontmoeten en verschillende missionaire ervaringen uit te wisselen, ziet een nieuw project voor Latijns-Amerika het daglicht. Met de bedoeling hun broers Assumptionisten bij te staan in Chili besluiten de Oblaten een stichting te doen in dit land. Hun eerste vestiging dateert van 1982 in Valparaiso, gevolgd door Rengo en Santiago. Langs parochiale werken, de oprichting van dispensaria en nog andere werken, leggen ze zich vooral toe op echte solidariteitsrelaties aan te knopen met de lokale bevolkingen. Zij blijven er tot in 2007.

Tussen 1995 en 1999 staan de Oblaten in Haïti ten dienste van de armen en de zieken. De oorlogssituatie doet hen besluiten deze missie te verlaten.

Zo is ook het vertrek naar Paraguay de vrucht van

zusters van de regio Brazilië -Paraguay

Paraguay 2007

Brazilië 1965

San Lorenzo, Paraguay

ontmoetingen en uitwisselingen. De Voorzienigheid heeft toegelaten dat er vriendschapsbanden gesmeed werden tussen priesters van Paraguay die in Rome hun studies kwamen doen en de Oblaten van Italië. Van daaruit, gehoorzaam aan de Geest, hebben enkele zusters de uitnodiging van deze priesters beantwoord om in hun land een stichting te doen. In 2007 werd een stichting op gang gebracht door Italiaanse en Braziliaanse Zusters, met het idee zich in te schakelen in de basisgemeenschappen van het land en jonge meisjes te helpen in het zoeken naar hun roeping. Een Latijns-Amerikaans noviciaat zal er zijn deuren openen in 2015, voor Braziliaanse, Paraguayaanse en Mexicaanse meisjes.

In Latijns-Amerika leven de Zusters van hun gesalarieerd werk: parochiewerk, sociaal werk, verkoop van allerlei zaken, producten van de aarde, enz. Ze schakelen zich ook in, in de catechese en de bezieling van plaatselijke gemeenschappen, ze geven les in informatica, in talen, in schilderen, enz.

Is dit geen beleven van de paulinische leuze, die Pater d'Alzon aan Moeder Emmanuel-Marie gegeven had, de leuze "zich alles voor allen te maken" (1 Kor 9,22)? Zoals lang geleden een Pater Assumptionist schreef: "buiten de heiliging van zijn leden heeft de Congregatie een universeel doen, en in de manier waarop zij haar zending volbrengt vindt men oorspronkelijke trekken, geërfd van haar stichter, die haar persoonlijkheid uitmaken en haar werking kenmerken..."⁶⁷

In de missies van de Oblaten in Latijns-Amerika wordt wel degelijk het geheim van de inculturatie beleefd, het geheim van "zich alles voor allen te maken". Zo wordt het hun gegeven zich aan te passen aan de werkelijkheden die hen van nature vreemd waren.

San Lorenzo, Paraguay

Paraguayaanse dans,
uitgevoerd door jongere zusters

68 - Lettre du Père d'Alzon aux novices des Oblates de l'Assomption, Bruxelles 1993, p. 240, le 22 décembre 1869.

Chineese muur

In Azië

Pater d'Alzon had vroeger aan zijn dierbare Oblaten als "grens de grote Chinese muur..."⁶⁸ gegeven, en onder deze profetische adem zijn dochters voor te bereiden om altijd weer voorwaarts te gaan, altijd weer over te steken, opdat het Rijk van God moge komen. Wanneer ze aankomen in Zuid-Korea, zijn ze in feite heel wat verder dan de grote Chinese muur!

De geschiedenis van de Koreaanse missie begint met Paulina Shim, afkomstig uit Korea, wier vader zich tot het christelijk geloof bekeerde. In 1964 treedt Paulina binnen bij de Oblaten in België. Wanneer de Congregatie de oproep

Mokpo, Korea

Gwangju, Korea

hoort om uit te kijken in de richting van Azië, om de wens van hun Stichter te beantwoorden, zijn dochters "tot aan de uiterste grenzen van het Oosten" te zien gaan, dan wenden de oversten zich natuurlijk tot deze Koreaanse Zuster. Het is zaak te beginnen met stappen te zetten bij de plaatselijke religieuze autoriteiten van Gwangju en Seoel. Met toestemming van de bisschop, Mgr. Youn, zetten de Oblaten dus in 1985 voet aan land in Zuid-Korea,

in Mokpo. Zij zijn met twee om te beginnen en worden belast met parochiewerk. Ten gevolge van de vraag van meisjes, die zich aanmelden, openen ze enkele maanden later niet ver vandaar een noviciaat. In 1990 stichten ze een huis in Gwangju, waar ze de zorg voor ouderen op zich nemen, en in 1999 vestigen ze zich ook in Seoel, waar ze samenwerken met de parochie.

Een beetje later denken de Oblaten eraan, zich in Vietnam te vestigen, waar hun broers Assumptionisten hen al enkele jaren zijn voorgedaan. Een Zuster van Vietnamese oorsprong zal de pionierster worden van hun inplanting in dit land. Zuster Marie-Paulette Alaux wordt inderdaad gelast, de eerste contacten te leggen met de plaatselijke Kerk. Terwijl zij in 2006 op bezoek is met Zuster Claire Rabitz, de Algemene Overste, ontmoeten ze Pater Bosco, franciscaan en roepingsverantwoordelijke. Hij is verantwoordelijk voor jeugdtehuizen en belooft

Chineese 2013

Filippijnen 2010

Vietnam 2009

Korea 1985

Israël 1935

Turkije 1889

Saigon, Vietnam

hun zijn medewerking. Hij maakt het voor hen mogelijk, meisjes te ontmoeten die aan het religieuze leven denken en het leven van de Oblaten willen leren kennen.

Met het akkoord van de Bisschop nodigt de Algemene Overste hen uit in Frankrijk hun initiatie in het religieuze leven te beginnen. In 2008 gaat Zuster Marie-Paulette in Vietnam wonen en in 2009 start de officiële stichting in Ho Chi Minhstad. Kort daarna beginnen de jonge Vietnamese meisjes hun vorming in hun eigen land en in augustus 2014 heeft de opening van het noviciaat plaats.

Dank zij de initiatieven van de Congregatie in Azië en in providentiële omstandigheden komt China naar de Oblaten. In 2010 wordt een gemeenschap geopend in Manilla (Filippijnen) om de eerste roepingen uit China te ontvangen en te vormen.

Wanneer er sprake is van Azië, geeft men er zich dus goed rekenschap van dat de Oblaten daar nog aan de dageraad van een nieuw missionair avontuur staan.

“Ondanks de broosheid van onze Aziatische gemeenschappen in Korea, Vietnam, de Filippijnen en China – legt Zr Felicia, de Algemene Overste van de Oblaten van de Assumptie uit – realiseer ik mij hoezeer onze missie mooi en aantrekkelijk is. Zij draagt verschillende accenten en nuances in zich, in functie van de sociaal-culturele en politieke context. Bijna in alle landen bestaan er twee gemeenschappelijke elementen: de verkondiging van het Evangelie door leken gerealiseerd, en de fundamentele plaats van de godsdienst in het leven van de mensen. Het katholicisme geeft vorm aan de moderniteit.

Manilla, Filippijnen

Dit is een aanzienlijke aangelegenheid voor de universele kerk, en in het bijzonder voor de kerk van Azië en voor onze Congregatie.

De Aziatische Oblaten, ofwel zij die geroepen zijn om in Azië missionaris te zijn, zouden zich op hun gemak moeten voelen met de drievoudige doelstelling van de evangelisatie, bekeken vanuit het oogpunt van de dialoog: **dialoog met de godsdiensten** (Boeddhisme, Confucianisme, Taoïsme), **met de culturen en met de armen**. Trouw aan ons charisma willen wij vrouwen van dialoog zijn, van gemeenschap en van eenheid in dienst van de meest verlatene.

Het is aan ieder van ons, haar hart te openen met de maat van de wereld en altijd verder te kijken!”

Verder kijken, dat is de kant van China op kijken, waar voor de Oblaten nieuwe roepingen ontstaan, als een antwoord op de oproep die ze vanaf 1935 kregen van hun broers Assumptionisten, die vertrokken waren voor een stichting in Mantsjoerije. Aldus werd een eerst gemeenschap geopend in 2013 en een tweede in 2014.

Chinese muur

Een internationale congregatie

150 jaar na hun stichting in Nîmes en trouw aan hun missionaire roeping, zijn de Oblaten van de Assumptie een internationale Congregatie geworden. De uitdaging die ze moeten opnemen is wel degelijk dezelfde als bij de oorsprong, deze van “het Rijk te doen komen”, overal en in alle harten. Maar deze uitdaging moet men tegenwoordig opnemen in een wereld waar alle culturen en alle godsdiensten verweven zijn, in een wereld waar de uitwisselingen en de contacten zich vermenigvuldigen.

“Steek af in volle zee!”⁶⁹, zegt de Meester. Deze missionaire uitdaging stuwt hen altijd verder, roept hen op inventief te zijn opdat Christus op alle manieren verkondigd worde, nodigt hen ook uit tot een hernieuwde solidariteit met de plaatselijke Kerk en met de grote Familie van de Assumptie.

Generaalhuis - Parijs

INHOUD

INHOUD

INLEIDING	blz. 03
GESCHIEDENIS	blz. 04
1. De kinderjaren en jeugd van Emmanuel Daudé d’Alzon (1810- 1832)	blz. 05
2. Zijn geestelijke vorming tot aan zijn wijding (1832-1834)	blz. 08
3. Priester d’Alzon in dienst van het bisdom Nîmes (1835-1844)	blz. 10
4. Van het college van Nîmes tot de stichting van de Augustijnen van de Assumptie (1845-1857) ...	blz. 13
5. “Ik zegen uw werken in het Oosten...” (1860-1865)	blz. 16
6. De stichting van de Oblaten van de Assumptie (1865)	blz. 19
7. Een stichteres voor de Congregatie van de Oblaten (1866-1868)	blz. 21
8. Het vertrek naar de Missie in het Oosten (1868)	blz. 27
9. Een Stichting schiet wortel (1868-1880)	blz. 32
10. Bij de Piëta, de tranen van een Stichteres (1880-1900)	blz. 38
EEN WERELDWIJDE VLUCHT	blz. 42
In het Oosten	blz. 44
In Europa	blz. 48
In Afrika	blz. 52
In Latijns Amerika	blz. 58
In Azië	blz. 62
Een internationale Congregatie	blz. 66

ZUSTERS OBLATEN VAN DE ASSUMPTIE

Schoolstraat, 5
6336 AN HULSBERG
Tel.: (0)45 405 86 22 / Fax.: (0)45 405 8639
mobiele telefoon: (0)6 51 17 60 58
Email: anita.vandenbroek@planet.nl
www.missiezusters-oblatenvandeassumptie.nl

Éditions du Signe

1, rue Alfred Kastler – BP 10094 – Eckbolsheim – 67038 STRASBOURG CEDEX – Frankrijk
Tél: +33 (0)3 88 78 91 91 – Fax: +33 (0)3 88 78 91 99
www.editionsdusigne.fr – Email: info@editionsdusigne.fr

Tekst: Monique Plassard en Zusters Oblaten van de Assumptie

Ontwerp: a-la-Folie

Foto's: Congregatie;

Fotolia: blz.7 (achtergrond): © designelements; blz.14 (achtergrond): © Anette Linnea Rasmussen; blz.15 (achtergrond): © Olivier Tuffé;
blz. 22-23: © Khorzhevskaja; blz.32: © Fotolia_8986733_XL; blz.38 (achtergrond): © Chepko Danil; blz.51 (achtergrond): © 41370648_M xy;
blz.61 (achtergrond): © kbuntu

© Éditions du Signe - 2015, 109961

Alle rechten voorbehouden – Reproductie verboden

ISBN: 978-2-7468-3287-9

Gedrukt in E.U.